

# PERRY RHODAN 251

*William Voltz*

## ARMÁDA REGENEROVANÝCH

*Přeložila Anna Štorkánová*

Prolog.

Milión čtyři sta padesát tisíc světelných let.

To je 1 450 000 krát 9 463 bilionů kilometrů.

Jde o vzdálenost, kterou člověk ani není schopen představit.

1 450 000 světelných let.

Tolik činí vzdálenost mezi naší galaxií a Mlhovinou Andromedy.

Co je člověk, který překlenul tak propastnou vzdálenost? Co cítí při vědomí své bezbřehé osamělosti? Jak myslí, když si prostorově představuje těch 1 450 000 krát 9 463 bilionů kilometrů?

Co byste dělali, kdybyste právě vy byli oním člověkem, tím maličkým, nepochopitelně bezvýznamným člověkem, vzdáleným oněch 1 450 000 světelných let od domovské planety?

Pomyslete na prázdnotu mezi galaxiemi, na chlad- vesmírného prostoru, na slunce, planety, měsíce, asteroidy, meteory, plynná mračna a komety.

Pokuste se představit si to všechno na vzdálenost 1450 000 světelných let.

Dokážete to? Co cítíte? Hrůzu nebo úctu? Strach, zvědavost, obdiv? Nebo jste při pomýšlení na takovou vzdálenost neschopni jakéhokoliv pocitu?

Je člověk určen k tomu, aby překonal vzdálenosti, které se vymykají jeho představám?

Odpověď na tuto otázku mohou dát pouze ti nemnozí muži, kteří se skoku k Mlhovině Andromedy odvážili. My, kteří jsme setrvali na místě, musíme jejich odpověď akceptovat, ať je jakákoliv.

Ale není to strašné pomýšlení, že by odpověď mohla být zamítavá? Nebylo by otřesné dovědět se, že hranice, kterou se náš duch pokouší zdolat, je dána?

1 450 000 světelných let.

To je vzdálenost, ve které má padnout rozhodnutí.

Tam je Andromeda. . Výňatek z úvodníku z Terrania-Mail 'ze 14. ledna 2404.

l.

Něco prasklo.

Zazněl tříštivý zvuk, který na okamžik přehlušil ustavičné sténání a skřípění opotřebovaného těsnění.

Bitzos se zastavil na svých krátkých křivých nohách a v okamžiku napjaté koncentrace se pokusil zjistit, na kterém místě v lodi mohlo dojít k poškození. Bez zármutku si nemohl nevzpomenout na dobu, kdy na palubě fungovala široce rozvětvená kontrolní síť, která by okamžitě označila místo defektu.

Bitzos se pokusil vzpomenout si, kdy vypadl alarm. Muselo se to stát někdy v době, kdy ještě existovalo jeho šestnácté já.

Bitzosova široká žabí tlama se zlostně stáhla. Bylo neuvěřitelné, že nyní byl dvoustou regenerací onoho já, které opustilo domovskou planetu a na palubě jedné ze tří lodí odstartovalo do vesmíru.

Bitzos natočil svůj hadicovitý krk, dlouhý dvacet centimetrů, a kulovitá hlava se dívala na druhou stranu. Vykulené oči zachytily jiného regenerovaného, který hmatal po stěně chodby.

Bitzos pohrdavě sykl a odplivl si. Ten druhý byl tak ponořený do své práce, že srho nevšiml a kladívkem dál proklepával stěnu. Když Bitzos přišel blíž, poznal Lutziga, velitele Třetí reparační eskadry.

Jen v téhle lodi, připomněl si vztekle Bitzos, je sedm eskader. Každá sestávala z osmi regenerovaných, takže padesát šest členů posádky bylo stále zaměstnáno hledáním poškozených míst.

„Co tady děláš?“ vyjel Bitzos na Lutziga.

Lutzig se otočil a bojovně pozvedl kladívko. Když poznal Bitzose, nechal je zase klesnout a vysvětloval: „Beritzog se domnívá, že neustálými otřesy vznikají ve stěnách trhliny.“

Bitzosova hnědočervená pleť o poznání ztmavla. „Trhliny!“ zaječel. „Jak úžasný nápad! Trhliny jsou v podlahách, stropích, těsnění, podstavcích i obložení přístrojů a v samotných přístrojích taky. Celá loď je protkaná sítí trhlin. K čemu je dobré zjištění několika spár ve stěně?“ Ale než mohl Lutzig odpovědět, Bitzos na něj zarval: „Ne!

Mlč! Jsi příliš hloupý, než abys to mohl pochopit.“

„Hloupý?“ opakoval Lutzig, „Hloupý je Beritzog, když mi dal takový rozkaz. On je velitelem speciálních jednotek a má právo udělovat rozkazy.“

„Beritzog je stejně hloupý jako ty,“ ujistil jej Bitzos. „Na palubě těchto tří lodí, s kterými si můžeme podrobit jakoukoli hvězdu, je jediný regenerovaný, který myslí, a to jsem já.“

Výměnu názorů přerušilo suché zapraskání kdesi v níže položených prostorách.

„Co to bylo?“ zasyčel Lutzig.

„Vypadalo to jako exploze," konstatoval Bitzos, nechal Lutziga stát a rozběhl se po zrezivělé podlaze k nejbližší průlezové šachtě. Na jejím okraji zaváhal, protože první čtyři příčky žebříku byly zlomené a dostat se do šachty vyžadovalo značnou obratnost. Bitzos se položil na zem. Z šachty zavanul 'zatuchlý vzduch, protože větrání vysadilo už před několika generacemi.

Bitzos se dotkl první neporušené příčky a nad ním opět zaznělo bušení kladívka. Musel myslet na tříadvacátou příčku, kterou tvořil jen kousek provazu. A jak kvapně sestupoval, přepočítal se a málem spadl, jak šlápl naprázdno. Provaz, který měl nahradit tříadvacátou příčku, byl přetřžený.

*Kdyby tak tihle brídilové ze Třetí reparační eskadry, kteří jsou odpovědní za tuto část lodi, měli nejmenší ponětí*

*o své práci, udrželi by v provozu aspoň jediný výtah, pomyslel si.*

Nakonec to stejně dopadne tak, že on, Bitzos, už tak přetížený velitel expedice, se ještě bude starat o neustálé opravy.

Bitzosova levá noha se dotkla něčeho měkkého a zezdola zaznělo syknutí.

„Nemůžeš dávat pozor, kam šlapeš?" ječel kdosi pod ním. „Ostatně jsi zapomněl, že se před vstupem do šachty má třikrát hvíznout. Jak mám vědět, že jsi tady?"

Bitzos se dusil vzteky. „Já jsem Bitzos ! A raději se nechám vysadit do volného prostoru než abych hvízdal jen proto, že opravárenská eskadra není schopná uvést do provozu osvětlení šachet!"

Regenerovaný strašlivě klel, ale uvolnil místo veliteli. Ve stejném okamžiku byl Bitzos dole, vystoupil z šachty a klopýtl o část uvolněného rámu dveří. Sebral jej a odhodil. Kousek lehkého kovu prorazil otvor v protější stěně a spadl na zem.

Bitzos se vztekle podíval na regenerovaného. „Nuže?" zeptal se vyčkávavě. Regenerovaný skočil do šachty a zmizel. Bitzos si odplivl a šel dál. Na konci chodby, těsně před vstupem do strojovny lodi, narazil na čtrnáct regenerovaných, kteří před sebou tlačili cosi, zakryté plachtou.

„Stát!" zavolal na ně.

Neviditelný předmět se se zaskřípěním zastavil. Bitzos a ti, které zadržel, se vzájemně měřili zuřivými pohledy.

„Nadzvednete plachtu!" nařídil Bitzos.

Objevilo se dmychadlo, jehož kryt byl roztržený na dva kusy.

„Jak se to mohlo stát?" zeptal se Bitzos.

„Regulátor přívodu studené vody se uvolnil a spadl přímo na dmychadlo," dostalo se mu vysvětlení.

„Kam to táhnete?" zeptal se a jen stěží se ovládat.

„Trhlina se musí svařit."

„Proč jste ji nešvařili na místě?"

„Ani jedna přenosná svářečka nefunguje," řekl kdosi.

Bitzos jen zasténal, nařídil regenerovaným zatáhnout plachtu a v duchu se ptal, co je na téhle lodi ještě v pořádku.

O chvíli později vešel do strojovny. Vstříc se mu vyvalil oblak horké páry a znemožnil mu výhled. Zahlédl jakási světla a s napřaženými rukama se k nim vydal. Mlha ještě, zhoustla a v pravidelných intervalech se ozývalo sycení páry.

Bitzos zaslechl vzrušené hlasy a dokonce výkřiky bolesti. Pak se kdosi vy-  
potácel z mlhy a vrazil do něj.

„Co se stalo?" zařval Bitzos.

Astronaut se přimkl ke svému veliteli a tlačil ho k východu. Bitzos se vy-  
prostil z jeho sevření a otrásl se. „Jsem Bitzos"zavrčel.

Vrávorající postava se chtěla ztratit

v mlžném oparu, ale tentokrát to byl Bitzos, kdo ji popadl a pevně držel.

„Chci vědět, co se stalo!"

„Převrat v pumpě!" zazněl chraptivý hlas.

„Převrat v pumpě?" opakoval nechápavě Bitzos. „Co to znamená?"

„Pumpuje studenou vodu přes termostat do potrubí, ale ložisko se zadřelo a Beritzog nám nařídil, abychom pumpu vymontovali. Mezitím se voda za-  
hřála tak, že..."

Zazněl bublavý zvuk, Bitzosův informátor se odmlčel a zmizel v páře.

Bitzose vytrhl z ohromení až chraptivý hlas z reproduktoru, který volal jeho  
jméno. Byl div, že interkom vůbec funguje.

Bitzos usoudil, že rozvod studené vody bude obnoven i bez jeho přispění a  
nejkratší cestou se vydal na můstek. Naštěstí už ho nikdo nezdržoval.

Ve vchodu by ale málem uklouzl po jednom astronautovi, který se právě  
nacházel ve fázi regenerace. Individuálně-autarkní buněčná regenerace oné  
bytosti pokročila natolik, že Bitzos mohl rozeznat obrysy kulové hlavy,  
zvedající se z kalužiny slizu.

Bitzos se v duchu ptal, kdy se členové posádky naučí zalézt někam do rohu,  
když pocítí, že nastává okamžik regenerace.

Překročil buněčnou plazmu a vešel do centrály. Šedesát přítomných pekelné  
rámusilo a nejvíc bylo slyšet Bitzosova zástupce, který se snažil zvládnout  
chaos, jehož příčinu Bitzos zatím neznal.

Bitzos bezohledně odsunul několik astronautů stranou a propracovával se k  
velitelskému můstku. Zas jednou si uvědomil, že to byl téměř zázrak, umís-  
tit v každé ze tří lodí pět set regenerovaných.

Viděl hned, že schůdky vyžadují nutnou opravu. Tři stupínky se uvolnily a  
byly provizorně upevněny pouze drátem. Ochotné ruce mu pomohly nahoru  
a konečně stál před přístroji. Polovina z nich dávno nefungovala a z těch,  
které byly v provozu nejméně polovina ukazovala chybné hodnoty. Ale ně-

kolik obrazovek k pozorování vnějšího prostoru bylo ještě v provozu.

„Co se stalo?“ zasyčel Bitzos.

„Třetí loď,“ odpověděl jeho zástupce. „Čtyři fotonové projektory vypadly.“:...

„No a?“ vyštěkl Bitzos. „Nám jich vypadlo šest a taky letíme.“

„To je pravda, veliteli,“ přisvědčil Wertzig, nejvýznamnější regenerovaný po Bitzosovi. „U třetí lodi vyhořelo už před nějakým časem pět projektorů.“ Bitzos se opřel o zábradlí, ale okamžitě od něj odskočil, když ucítil, jak se pod jeho váhou nahnulo.

„Proč nikoho nenapadlo dát zábradlí opravit?“ vyjel.

„Musíme se poradit, co s třetí lodí, veliteli. Zábradlí není v tomto okamžiku důležité.“

Bitzos se otočil k řídicímu pultu

a zadíval se na obrazovky. „Jak dlouho to potrvá, než dosáhneme cíle?“ zeptal se. ,

„Máme za sebou už Čtyři pětiny cesty,“ odpověděl Wertzig. „Po technické stránce je to výjimečný výkon, jaký se nepodařil žádné jiné civilizaci kromě nás.“

„To víme všichni,“ řekl netrpělivě Bitzos. „Je možné třetí loď opravit?“ ,

„Můžeme ji nechat letět volným pádem. I když naše rychlost stále stoupá, vzdálenost mezi oběma loděmi se moc nezvětší.“

Bitzos se opět zahleděl na monitory-Konečně rozhodl: „Poletíme společně. Vezmeme třetí loď do vleku.“

„Naše pomocná loď nemůže být vypuštěna, protože její elektronické zařízení jsme vymontovali a použili pro centrálu,“ připomněl Wertzig. „Jak máme dopravit tažné lano ke třetí lodi?“ , „Hlášení z třetí lodi!“

Z přístroje zazněly nepříjemné zvuky a z výstupního otvoru se začal sunout proužek papíru.

„To je nějaká dlouhá zpráva,“ poznamenal Wertzig.

Spojař utrl asi půlmetrový pásek. „Tohle je ta zpráva,“ řekl, ale Bitzos zíral na přístroj, ze kterého se neustále sunul papír. Radista se hrabal ve hro - madě, ale žádnou jinou zprávu už nenašel a mamě mačkal nejrůznější knoflíky, aby přístroj zastavil.

„Letí dál!“ zvolal vítězně velitel regenerovaných. „Podařilo se Jim...“

Jeho poslední slova zamkla v zadunění, které otráslou celou lodí. Bitzos

upustil papír a otočil se. Viděl jen to, co očekával. Vzpěry konečně praskly a steny zavalily přítomné. Zranění okamžitě započali s regenerací.

Ve vchodu se objevili příslušníci reparační eskadry a speciální jednotky. -V čele všech se do centrály dral Beritzog. Na hlavě měl směšné proužky, které označovaly velitele, přitom ho každý na palubě poznal podle držení těla.

Beritzog byl mrzák, jeho záda neopisovala charakteristické zakřivení jako u

ostatních regenerovaných. Při buněčné regeneraci se kupodivu na této odchylce nic nezměnilo.

„Odklid'te trosky" hulákal Beritzog.

Bitzos se odvrátil. Radista byl už úplně zavalený proužky papíru, kterými se prohrabával k přístroji.

Bitzosovi bylo najednou úplně jedno, co se děje na palubě. Ať se stane Cokoliv — nic je nemůže zadržet.

2.

„Proč mi nechcete věřit, že byl u mě v kajutě?" zeptal se seržant Brazos Surfát. „Přece víte, nadporučíku... Promiňte, pořád zapomínám, že jste major. Majore, víte, že nelžu."

Major Don Redhorse si vzdychl a vstal. V duchu se ptal, jak dlouho Brazos Surfát zůstane seržantem na palubě ultrabojové lodi CREST III, pokud bude všude vyprávět svoje strašidelné historky. Surfát byl už několikrát degradován na desátníka, ale vždycky znovu se mu podařilo získat přízeň nadřízených.

A major Don Redhorse oceňoval, když mu podřízení říkali pravdu.

„Proč by měl Kalak chodit právě za vámi?" ptal se pobaveně Redhorse.

„Řekl bych, že jste nejméně významný příslušník Solární flotily, jakého jsem kdy poznal."

„Nadporučíku, kdybyste nebyl major, zapomněl bych, koho mám před sebou," prohlásil dotčeně Surfát. „Nechci se chválit, ale znám spoustu daleko bezvýznamnějších lidí a k nim chodí Kalak taky. Chce na ně zapůsobit, a tak prochází zavřenými dveřmi jako vánek."

Redhorse se zatvářil, jako by měl bolesti. „Nemůžete se vyjadřovat prozaičtěji? Za normálních okolností jde z vašeho vypravování hrůza."

„Jaké normální okolnosti, když tenhle kosmický zámečník..."

„Kosmický inženýr," vylepšil to Redhorse.

„... když tenhle kosmický montér Jednoduše vnikne do my kabiny, aby na mě dělal dojem." „Co říkal?"

„Řekl: Vstaňte, seržante, když stojím před vámi." „A co jste mu odpověděl?" „Odpověděl jsem.: Čerta starýho udělám. On se mě zeptal, co je to čert, a na to jsem mu řekl, aby šel do háje zeleného, že ho tam potká." Redhorse se zasmušile podíval na dva cínové poháry na Surfátově stole.

Surfát si jeho pohledu okamžitě všiml a změnil téma:

„Nedáte si ještě skleničku, majore?"

„To nejsou skleničky, ale püllitry. Ostatně musím na můstek- Probíhají tam rozhovory s bytostí, o které tvrdíte, že s vámi mluvíla," odpověděl Redhorse a než mohl Surfát jakkoli reagovat, zavřel za sebou dveře. Když došel k antigravitační šachtě, byl už v myšlenkách ujednání s Veslařem Kalakem, posledním, který přežil v létajícím kosmodromu, a který bude pravděpodobně i tentokrát vyžadovat stejné podmínky.

Před jedenácti dny podle pozemského času CREST III dosedla na přistávací plochu kosmodromu. Od setkání Pozemšťanů s kosmickým inženýrem Kalakem neuplynul den bez tvrdého střetnutí.

Ukázalo se, že Kalak je v jednání velmi tvrdý a nehodlá ustoupit od svých požadavků. Dobře věděl, jak je kosmodrom pro Rhodana důležitý. Se svými téměř nedozírnými možnostmi představoval ideální základnu flotily.

Kalakova cena byla všechno jiné jen ne skromná. Chtěl od Pozemšťanů, aby mu pomohli hledat příslušníky jeho lidu, kteří přežili. Když si Redhorse vzpomněl na tuto podmínku, zavrtěl hlavou. Jak by mohli pomoci oni, kteří se do Mlhoviny Andromedy dostali až přes nesčetná nebezpečí? Při srovnání s velikostí této galaxie byla CREST III zcela bezvýznamná a nepředstavovala ani tu nejmenší vojenskou sílu. Pozemšťanům bylo jasné, že pokud tu chtějí vybudovat základnu, musejí jednat v tichosti.

Kalakova práni byla s těmito úvahami neslučitelná, ale Rhodan byl přesto přesvědčený, že se najde řešení, které uspokojí obě strany.

Kalakovy motivy nebyly nepochopitelné. Inženýr v běloskvoucí kombinéze měl v tomto ohledu téměř lidskou mentalitu.

Redhorse vstoupil do hlavní antigravitační Šachty a pomalu se snášel do hlubiny. Ačkoliv patřil k Solární flotile už desítku let a létání se mu stalo samozřejmým, přesto uznával, že je něco jiného pohybovat se v domovské galaxii, nebo se ve vzdálenosti 1 450 000 světelných lét od ní snažit, aby vás nikdo neobjevil.

Kalak už stál na podlomených nohou před Perry Rhodanem. Jeho vnější formy byly humanoidní, přesto i na dálku bylo znát, že je mimozemšťan.

Veslař byl vysoký jeden a půl metru a stejně široký a Brazos Surfat mu neuctivě říkal Špalek.

Diskuze patrně už začala, protože Atlan právě říkal: „... i z tohoto spolku byste měl prospěch.“

Kalak spustil paže, ale dával pozor, aby si nepocuchal pečlivě spletený a v zátylku, upevněný vous. „Jsem jediný Veslař na palubě kosmodromu,“ prohlásil. „Prosím, nezapomínejte na to. Spojenectví s vaším lidem pro mě nemůže být zajímavé, pokud nemám možnost spojit se dalšími Veslaři.“

Víte, že vám mohu být nápomocný rozmanitým způsobem. Před několika hodinami podle vašeho času jsem vytvořil kyslíkové zvony nad přistávacím polem, abyste se mimo CREST III mohli pohybovat bez ochranného oděvu.

»< Z toho jste mohli pochopit, že jsem ochoten vám pomoci. Ovšem, pokud budete trvat na svém dosavadním stanovisku, bude tato umělá vzduchová bublina mým posledním ústupkem.“

Redhorse si všiml, jak si Atlan s Rhodanem vyměnili rezignované pohledy.

Kalak se dosud nevzdal plánu na vypátrání dalších Veslařů.

„Vlastním podklady, ze kterých je patrné, kde by se mohli nalézat poslední

jedinci mého národa, kteří přežili," pokračoval kvapně Kalak a jeho umělohmotná kombinéza zavržala jak se naklonil, aby zdůraznil svá slova. „Já jsem přežil jen díky tomu, že jsem byl právě ve volném prostoru za Andromedou. K tomu došlo před osmi sty lety podle vašeho času."

„Co se stalo se zbývající posádkou kosmodromu?" chtěl vědět plukovník Cart Rudo, který velel ultrabojové lodi CREST III.

Dunivý Epsaleranův hlas musel udělat dojem, protože inženýr se pootočil s malou poklonou.

„Posádka přišla o život při molekulární konzervaci v ocelových kontejnerech," oznámil Kalak. „Šlo o neštěstí, kterému jsem nemohl zabránit."

Redhorse se pokusil pohlédnout do malých a hluboko zapadlých očí Veslaře, V duchu šeptal, jestli má věřit jeho slovům. Podle majorova názoru tato bytost, dokonale ovládající interkosmos, nebyla zdaleka přítelem lidstva. Redhorse doufal, že Rhodan se obírá stejnou myšlenkou.

„Dovolte, abych se poradil se svými přáteli," řekl Rhodan. „Podle mého názoru jsme mluvili už příliš dlouho a, konečně musíme dojít k nějakému rozhodnutí."

„Odcházím," oznámil Kalak, pomalu kráčel k boční stěně a zmizel. Muži na palubě CRESTU III si už na jeho způsoby zvykli.

Redhorse nakrčil čelo. Považoval za předčasné dojednávat cokoliv s bytostí, kterou objevili teprve před jedenácti dny. Je pravda, že pro Solární flotilu by se sotva našla lepší základna než létající kosmodrom. Major se přesto musel ptát, zda Kalak hodlá dostát svým slibům, pokud mu opravdu pomohou najít příslušníky jeho národa.

„Nuže," začal Rhodan, „má někdo z vás návrh, jak bychom ho přiměli, aby nám přenechal stanici, aniž bychom splnili jeho podmínku?" „Co kdybychom se ji pokusili získat násilím?" zeptal se nadporučík Nosinsky.

„Kalak tomu určitě dokáže zabránit a kromě toho považuji za nedůstojné napadnout bytost, která chce s námi žít v míru. Až dosud jsme vždy platili za důvěryhodné spojence a na prahu Andromedy nesmíme přijít o dobrou pověst," řekl Rhodan.

„V podstatě je nadporučíkův návrh jedinou alternativou," řekl Atlan, aby Nosinskému pomohl z rozpaků. „Jestliže dějiny Pozemšťanů učí, že humanitní jednání s protivníkem ulehčuje dobývání vesmíru, pak mohu na několika příkladech z historie Arkonidanu dokázat pravý opak. Ten inženýr je osamělá bytost, vzbuzená ze spánku naším příchodem. Pravděpodobně by spal navěky. Není přehnané ohrožovat kvůli této bytosti všechny Pozemšťany v Andromedě? Pošleme Kalaka zase spát. Na povídačky o dalších Veslařích, kteří přežili, nevěřím."

Rhodanův obličej měl stále uzavřenější výraz. „Je na palubě ještě někdo,

kdo sdílí tento názor?" zeptal se.

„Z vojenského hlediska lze tento názor akceptovat," řekl Ichu Tolot. Redhorse si všiml, jak se Rhodanovi zablesklo v očích. Pokud by podobnou myšlenku vyslovil kdokoliv jiný než Atlan, jistě by se mu dostalo prudké odpovědi.

Rhodanův hlas ale zazněl překvapivě měkce: „Přistoupíme na Veslařovy požadavky. Považuji to za jedinou možnost. Žádám všechny důstojníky, aby se chovali odpovídajícím způsobem a poučili rovněž mužstvo."

Redhorse potlačil úsměv. Byl rád, že je tu Atlan. Byl Rhodanovým protipólem a nutil jej k přijímání stále lepších rozhodnutí. Dějiny daly Rhodanovi doposud vždy zapravdu.

Ale major Don Redhorse by byl překvapený, kdyby věděl, jak málo Rhodanovi vadí Atlanova kritika. Dávno si na ni zvykl.

Perry Rhodan se domníval, že Kalak ani zdaleka neprozradil všechna tajemství kosmodromu. Ta byla patrně mnohem cennější, než se Pozemšťanům zdálo.

Kalak vešel houpavým krokem. Jeho tělo nemělo kostru a bylo tvořeno svazky šlach, na důležitých místech zesílených chrupavkami. Rhodanovi imponovala samozřejmost, s jakou kráčel kolem důstojníků.

„Vaše porada trvala kratší dobu než jsem předpokládal," prohlásil zdvořile.

„Přijali jsme rozhodnutí," začal Rhodan, „které..."

Poziční přístroje a zaměřovače hmoty spustily poplach. Rhodan okamžitě zapomněl na Kalaka a otočil se k monitorům. Cart Rudo klesl do svého křesla.

Deset členů posádky už vyhodnocovalo data, získaná z přístrojů, pozitronika se rozběhla a jeden z mužů hlásil:

„Ke kosmodromu se blíží tři cizí objekty, pane. Letí relativně pomalu."

„Kalaku, prosím, pojd'te sem," požádal Rhodan a ukázal na obrazovku.

„Bezpochyby jde o vesmírná plavidla," prohlásil inženýr.

„Očekáváte návštěvu?" zeptal se Rhodan. „Ne." „Víte, kdo by to mohl být?"

„Pokud by se blížily lodě, které by přilétaly z pověření Mistrů ostrovů, zpozorovali bychom je až po útoku," odpověděl zamyšleně Kalak. „Ty tři objekty nejsou nijak velké. Možná se jedná o lodě řízené roboty."

Rhodan se pochybovačně zahleděl na obrazovky. Nepočítal s tím, že se tak záhy dostane do kontaktu s cizí inteligencí. Mohla to být náhoda, že se tady, v okrajových oblastech Mlhoviny Andromedy, v krátkém čase setkaly lodě různých národů?

„Aktivovat ochranný štít!" nařídil Rhodan.

Čtyři z dvanácti obřích elektrárenských bloků uvnitř CRESTU III se postaraly o to, aby několik vteřin po udělení rozkazu překlenul povrch plavidla zeleně světélkující ochranný obal. Hight Durability (tedy vysoce odolný)

štíť, zkráceně HD štít, mohl teoreticky odolat jakékoliv zbrani. Rhodan si přesto byl vědom, že pro technicky vyspělejší civilizaci by jistě nebyl překážkou.

Pozitronika vydala první vyhodnocení. Rhodan mrkl na plastové pásky a podal je Kalakovi. Atlan mu četl přes rameno.

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se Rhodan. „Neznámé lodi směřují přímo ke kosmodromu, ovšem z dat je zřejmé, že posádka před několika okamžiky učinila drobnou korekci kursu.“

Kalak ukázal na druhý pásek. „Tohle je původní kurs?“

„Předpokládaný původní kurs,“ odpověděl Rhodan. „Z malých číslic v pravé části pásky je zřejmé, že správnost těchto údajů dosahuje pouhých třiceti čtyř procent.“

„Přesto čísla souhlasí,“ řekl Veslař. „Původní kurs vedl lodi tam, kde se kosmodrom nacházel předtím, než jste se ho pokoušeli proti mé vůli opustit.“

„To znamená, že jejich cílem je opravdu kosmodrom.“

Kalak si zamyšleně hladil vousy. „Dříve sem přilétalo hodně lodí, to je pravda, ale ty časy jsou pryč. Musíme být připraveni na vše.“

Rhodan přikývl, spojil se s velitelstvím protivzdušné obrany a nařídil pohotovost pro obsluhu všech šedesáti transformačních děl.

3.

Bitzos se vítězně rozhlédl po centrále, kde se regenerovaní shlukli před dosud fungujícími obrazovkami.

Dosáhli cíle dříve, než očekávali. Bitzosovo dvousté předcházející já se na domovské planetě regenerovaných dovědělo o kosmodromu a předalo tuto vědomost následujícím generacím.

Bitzos od začátku věděl, že než budou chtít dobýt cizí sluneční systém, musí doletět ke kosmodromu, zabít jeho majitele a dát do pořádku loď. Ani na okamžik nepomyslel na to, že by při útoku mohli zahynout i členové jeho posádky. Regenerovaní se považovali za jediný národ Univerza, schopný ovládnout vesmír. Až dosud se nestalo nic, co by mohlo změnit názor těchto zvláštních tvorů.

Bitzos přelézal trosky a Wertzig jej vítal s pokřiveným úsměvem: „Máme dvojnásobné štěstí, veliteli! Naše přístroje ukazují, že v kosmodromu kotví obří loď!“

„Pravděpodobně se tam zastavila kvůli opravě,“ řekl Bitzos. „Technicky jistě není lepší než naše plavidla; je jen větší.“ A učinil velkolepé gesto.

„Jakmile přistaneme, zabavíme ji.“

K jeho sluchu dolehly souhlasné výkřiky. Regenerovaní si byli vědomi výhod vlastnictví opravené lodi a Bitzos už myslel na to, jak se v obřím plavidle vrátí na domovskou planetu a jak kolosální bude přivítání.

„Přistání, veliteli!“ vytrhl jej ze zamyšlení Wertzig.

„Co je? Dosáhli jsme cíle a přistaneme!"

„Jak?" zeptal se lakonicky Wertzig.

„Jak? Proč se mě pořád ptáš? Já jsem velitel. Za přistání jsi odpovědný ty!"

„Přídavný pohon nelze zapojit, protože veškerou energii jsme spotřebovali na fotonové projektory," zavrčel Wertzig. „Nemohu provést brzdný manévr."

„To máme proletět kolem?"

„Samozřejmě můžeme přistát," řekl Wertzig, „ale bez brždění se naše loď poškodí natolik, že nebudou k další potřebě."

Bitzos si pohrdavě odplivl před běháky svého zástupce. Byl obklopený hlupáky, neschopnými jediné myšlenky. „A co ta velická loď?" zařval. „Nač budeme potřebovat svoje loď, když se zmocníme tamté?"

Wertzig se nedostal k odpovědi, protože palubní počítač právě vyvrhl jeden z akumulátorů. Trubice se s praskavým zvukem roztrhla a Bitzos ji pohrdavě odkopl. Jak ustoupil k zábradlí, zaslechl varovný výkřik. Zábradlí se ulomilo a Bitzos spadl na uhýbajícího Beritzoga. Ještě během pádu zařval:

„Přistaňte, ať se děje cokoli!"

Když se po necelých deseti minutách regeneroval, okamžitě se vrhl k přístrojům. Kosmodrom nyní vyplňoval celou dosud nedotčenou obrazovku a cizí loď byla zřetelně vidět. I na tuto vzdálenost vypadala impozantně. Prudkost nárazu při přistání nedělala Bitzosovi starosti. Jeho posádka se v krátkém čase regeneruje.

Nyní už byli tak blízko, že Bitzos mohl vidět čtyřiadvacet mohutných přistávacích podpěr, pravidelně rozmístěných na kulovém tělese. V duchu se ptal, k čemu je prstenec, obepínající loď jako opasek.

„Krásná loď," poznamenal Wertzig. „Co to říkáš?" zavrčel Bitzos. „Naše lodi jsou krásné a tak neestetickou kovovou kouli nelze srovnávat s našimi nádhernými šestibokými pyramidami." „Ale tahle loď je aspoň v pořádku."

„Taky má za sebou sotva pět světelných měsíců," zaječel Bitzos. „Stejně pochybuju, že je schopná delší cesty."

Wertzig se ponořil do mlčení a Bitzos upřeně hleděl do obrazovky. Bylo jen otázkou času, kdy se stane dobyvatelem univerza a při svém třístém budoucím já si přísahal, že jej nic nezadrží.

1- Z nitra lodi zaznívalo dunění, osvětlení vypadlo, zaměřovači přístroje pí-  
1'paly jako posedlé, ale Bitzos neztratil nic na sebejistotě. Loď měla každou chvíli přistát.

4.

„Jsou to šílenci!" vyrazil ze sebe plukovník Cart Rudo.

Jeho výkřik platil posádce tří lodí, které se stále stejnou rychlostí řítily k kosmodromu kosmického inženýra.

Perry Rhodan nespouštěl oči z obrazovky.

„Nejspíš jde opravdu o loď řízenou roboty," řekl Melbar Kasom. Rhodan doufal, že posádka, ať už jde o roboty nebo inteligentní bytosti, má řízení v moci alespoň potud, aby nenarazila na CREST III. Ta byla sice obklopen HD štítem, ale tři jehlancovité lodi by explodovaly. „Opravdu si myslíte, že jde o zákazníky?" zeptal se Kalaka, aniž se otočil.

„Míval jsem podivné zákazníky," prohlásil klidně Kalak.

„Jak vám a vašim spolupracovníkům vůbec platili?" zeptal se Atlan.

„Všechny putující národy přece nemají stejnou měnu?" %

„Ve většině případů jsme dostali ceněné zboží," odpověděl Kalak. „Chudé nomádské kmeny chtěly často platit zbraněmi."

Rhodan si dovedl představit, jak různorodé bytosti přilétaly na tuto základnu a jak asi smlouvaly.

, Pak se opět soustředil na přilétající loď. Už bylo jisté, že pohonným médiem je protonový řetězec. Kvantové motory tohoto typu si teprve po mnohaleté akceleraci mohou dovolit přiblížení k rychlosti světla. Tím byl vysvětlen relativně pomalý let lodí.

Rhodan se domníval, že jehlancovité lodi přilétají z jedné planety onoho malého červeného slunce, vzdáleného od kosmodromu přesně pět světelných měsíců. Považoval za nemožné, že by lodi s tak primitivními fotonovými projektory mohly urazit větší vzdálenost.

Nyní už na CRESTU III věděli i to, že projektory jsou umístěné na šesti-úhelníkové zádi. Částečně aerodynamický tvar plavidla naznačoval, že odstartovalo z planety s atmosférou.

Rhodan se v duchu ptal, co se asi odehrává v hlavách neznámých astronautů.

„To ti hned řeknu," zazněl hlas a Rhodan se ani nemusel otáčet, aby pochopil, že Gucky se teleportoval na můstek.

„Letí k nám nejlepší astronaute Mlhoviny Andromeda. Ještě nikdy jsem nezachytil tak velikašské myšlenky."

„Neuvěřitelné!" Icho Tolot přistoupil blíž k obrazovce, jako by dřív něco přehlédl. „Myslel jsem, že musí být strachem celí pryč."

„Po strachu není u nich ani památky. Dumají o tom, jak se zmocní naší lodi," řekl Gucky.

„Pak to jsou tři mobilní blázince," konstatoval Melbar Kasom.

„Už jste někdy slyšel o národu, který se považuje za nejlepší v této galaxii?" obrátil se Rhodan na Kalaka. „Takto se cítí mnohé národy," odpověděl kosmický inženýr, „ale Mistři ostrovů se postarali, aby se toto přesvědčení příliš nerozšířilo."

Rozhovory umlkly. Zbraně ultrabojoyvé lodi byly odjištěny.

„Jsou si jistí, že přežijí i netvrdší náraz!" oznámil Gucky.

Pyramidové lodi už byly docela blízko a jejich povrch byl dobře viditelný.

„Už delší dobu patří do šrotu," poznamenal Melbar Kasom při pohledu na zrezivělý kovový plášť.

„Vždyť jsem to věděl," řekl Kalak. „Jsou to zákazníci."

Rhodan zavrtěl hlavou. „Pochybuji, že tam je ještě co spravovat, příteli."

„Já opravím všechno, i kdyby to mělo trvat deset let."

Rhodan si pomyslel, že by Kalak mohl mít v budoucnu tolik práce, že přestane trvat na pátrání po příslušnících svého národa.

Tři pyramidové lodi dopadly ve vzdálenosti šesti mil od CRESTU III.

Trosky se rozlétly na všechny strany a Rhodan nepochyboval o tom, že nikdo z posádky nepřežil. Přesto požádal Kalaka, aby se připravil na záchranné práce.

Ale Veslař jej neslyšel. Jako hypnotizovaný hleděl na obrazovku a potěšeně šeptal: „Práce! Konečně práce!"

\*\*\*

Bitzosova dvoustá první regenerace od startu tří lodí z Ollury prolezla kouřícími troskami a počala se orientovat. V kotoučích dýmu se potácely stínové postavy regenerovaných.

„Shromážděte všechny provozuschopné ruční zbraně," nařídil Bitzos, „a předejte rozkaz i na další dvě lodě. Jakmile všichni členové posádky dokončí regeneraci a obdrží zbraň, zajistíme kulovou loď."

„A co bude s odklízovacími pracemi?" zeptal se Beritzog. Bitzos se na něj jen soucitně podíval

a začal se prodírat ven. Když potkal tři regenerované s náručí, plnou zbraní, vybral si dvě, jejichž váha značně zpomalila jeho postup troskami. Postupoval opatrně, protože už nechtěl ztrácet čas další regenerací. Na konci chodby narazil na skupinu, která se právě vyšplhala z naplů zavalené šachty.

„Shromáždíme se venku," řekl jim Bitzos a ani na okamžik nepomyslel na to, že za život vděčí jen náhodě. Ani schopnost nepřetržitě buněčné regenerace by jej nemohla zachránit před smrtí, kdyby v kosmodromu nebyl dýchatelný vzduch.

Pyramidové lodě dopadly v odstupu asi jednoho kilometru a ke stropu, tvořenému průhledným zvonem, stoupaly tři sloupce dýmu.

Bitzos sebral bedničku z lehkého kovu, donesl ji na místo vzdálené několik set metrů od vraků a postavil se na ni. Bylo povznášející vidět, jak pět set příslušníků jeho lidu stojí na kovově se lesknoucím povrchu kosmodromu. A ještě více povznášející bylo tyčit se nad nimi. Měl na to právo, protože bez jeho schopností by nikdy nedosáhli cíle.

Před Bitzosem se vynořil Wertzig.

I on měl dvě zbraně a zkoušel míni na kulovou loď. Bitzos pochopil, že je úplně zbytečné pronášet řeč.

Zvedl ruku a ukázal na svou příští loď, která se v dáli tyčila jako hora.

Z pěti set hrdel zazněl výkřik a armáda regenerovaných se dala do pohybu. Bitzos slezl z bedny a pustil se za ní.

\*\*\*

Deset minut po ztroskotání tří jehlancovitých lodí Gucky oznámil: „Posádka byla v bezvědomí, ale už se probírá.”

Rhodan se prudce otočil i se svým křeslem. „To myslíš vážně?”

Ale už o několik minut později viděl na vlastní oči, že myšobova informace je pravdivá. Najedno z obrazovek, která přibližovala výsek z místa neštěstí, zahlédl postavy, lezoucí z trosek.

Byly to křivonohé bytosti vysoké asi jeden metr, vzdáleně podobné člověku. Výrazné trpasličí rysy se projevovaly nejen v dlouhém a tenkém krku, ale i relativně velké kulové hlavě a křivých zádech.

Rhodan pohlédl na jinou obrazovku. Na ní byla v pohybu celá kolona záchranných vozidel, kterou vyslal Kalak.

Rhodan dal okamžitě rozkaz radiocentrále, aby se spojila s kosmickým inženýrem.

„Bylo by lepší, kdybyste se vrátil, Kalaku. Něco se děje.”

„To doufám,” odpověděl Kalak. „Už jsem poslal celou kolonu robotů.”

Rhodan se pokusil připravit jej na nebezpečí. „Musíme opět zapojit ochranný štít,” řekl. „Bylo by lepší, kdybyste se vrátil na palubu.”

Z reproduktoru zaznělo požitkářské zamlaskání. „Celé hory práce!” liboval si Kalak.

Mezitím se u vraků shromáždilo asi pět set trpaslíků.

My sob ze sebe vyrazil podivný zvuk, kterým se vždycky pokoušel napodobit lidský smích. „Oni chtějí,” prohlásil, „chtějí se zmocnit CRESTU III!”

Držel si tlapky na bříše a celý se třásl.

„Jak je možné, že přežili pád lodí?” zeptal se Atlan.

„Musíme počkat, až bude možné se něco dovědět. V každém případě je to arogantní banda, která se nelekne ničeho.”

Rhodan byl plně soustředěný na události, které sledoval na obrazovce. Kalak dal zastavit svou kolonu. Patrně si uvědomil, že armáda pěti set cizinců nemá v úmyslu dát si opravit lodě. Rhodan využil jeho nerozhodnosti a znovu naléhal, aby se vrátil.

„Tyhle bytosti nemohou představovat nebezpečí pro vaši loď,” zazněl z reproduktoru Kalakův hlas. „Přesto se vrátím. Možná se s nimi dohodneme a oni mi svěří opravu svých lodí.”

„Obávám se, že tam mnoho na opravování není,” podotkl Rhodan.

„Z trosek tří plavidel se jistě dá sestavit alespoň jedno. Chybějící díly se vyrobí v dílnách kosmodromu.”

Rhodan sledoval, jak se trpasličí postavy daly na pochod. „Jdou sem!” zvolal do mikrofonu. „Vraťte se, Kalaku!”

S ulehčením pak sledoval, že Veslař poslechl a montážní vozidla zmizela v podzemních garážích. Kalak se ve svém ohnivě červeném, speciálním voze obrátil.

Rhodan s vážnou tváří sledoval ne-disciplinovaný pochod armády trpaslíků. Kalak mu oznámil, že před CRESTEM III umístil tři translátory. „Já se stáhnou do podzemí kosmodromu," řekl. „Kdyby se něco dělo, zavolejte mi. Možná tu přece jen bude nějaká práce," usmál se.

„Aktivovali jsme ochranný štít," řekl Rhodan. „Proč nechcete zůstat na palubě?"

„Mezi operami je vchod do podzemí. Se mnou si nedělejte starosti."

Rhodan zalitoval, že s ním nemůže zůstat v osobním kontaktu, ale na palubě byli specialisté, kteří dokázali pracovat s translátory.

Z velitelství protivzdušné obrany zavolal nějaký důstojník, jestli nemá dát rozkaz k palbě.

„Z naší strany nepadne jediný výstřel," řekl Rhodan. „Jakmile trpaslíci zjistí, že se k lodi nedostanou, vzdají se svého plánu."

Útočníci v první řadě už začali střílet. Rhodan nechápavě hleděl na to, že cizinci mají jednoduché palné zbraně. Kulky narážely do ochranného štítu a hořely. V místě dopadu se vždycky objevil malý plamínek.

Trpaslíci zřejmě neznali žádné měřítko, podle kterého by si ujasnili poměr sil. Hnali se dál a každou chvíli museli první z nich narazit na ochranný štít a shořet. Rhodan zavřel oči.

Když je opět otevřel, armáda stála.

„Kolik mrtvých?" zeptal se Rhodan.

„Třiadvacet, pane," hlásil Cart Rudo.

„Alespoň se uklidní," řekl Atlan, který dobře věděl, jaké má jeho pozemský přítel výčitky svědomí.

Rhodan hleděl na obrazovku. Trpaslíci se připravovali na další útok. Zdálo se, že smít třiadvaceti Členů posádky není dostatečným varováním.

Ze tří translátorů došly první překlady. Rhodan z několika útržků vět pochopil, že útočníci jej vyzývají k vydání lodi.

„Nejsou zrovna skromní," prohlásil Gucky. „Spis se divím, že nepožadují celý kosmodrom."

„Měli bychom je napadnout dřív než se stanou nebezpečnými," navrhl Atlan.

„Zničí se sami," řekl plukovník Rudo. „Chystají se k dalšímu útoku."

„Jakmile se rozběhnou proti ochrannému štítu, vypneme jej," řekl Rhodan. Atlan se nadechl skrz zaťaté zuby. „Mohou být mnohem nebezpečnější než se nám jeví teď. V žádném případě se nesmí dostat do lodě."

„To mám jen tak přihlížet, jak pět set inteligentních bytostí shoří jen proto, že nechápou svou slabost?"

Z translátorů zazněly povely k dalšímu útoku.

„Vypnout ochranný štít!“ nařídil klidně Rhodan.

\*\*\*

Třiadvacet mrtvých, kterým nepomůže regenerace, protože úplně shořeli. No dobra, říkal si Bitzos, tím více bude hrdinských činu při druhém útoku.

Ostatně, nepřítel je slabý, protože nedokázal usmrtit víc než třiadvacet regenerovaných. Při druhém útoku Bitzos rozdělí regenerované do skupin a pokud zaútočí z několika stran, nikdo je nezadrží.

Bitzos zasunul vystřílenou zbraň za opasek a zkontroloval zásobník druhé. Celkem chápal, že nepřítel odrazil první útok, i když jistě s nasazeném veškeré své vojenské moci.

Rozhodnutí přinese druhý útok. Bitzos se rozhlédl a zhluboka nadechl. Vzduch tu byl dýchatelný, i když podstatně chladnější než na planetě Ollura.

Bitzos s uspokojením naslouchal cvaknutí pera, které posunulo náboj ze zásobníku do mávne. Pak natáhl kohoutek. Na toto znamení všichni regenerovaní pozvedli zbraně a jejich oči se zaleskly, když je otočili k lodi. Za několik okamžiků bude jejich. Každá ze čtyřiadvaceti přistávacích oper byla delší než pyramidová loď a z toho bylo možné představit si, jak vypadá vnitřek plavidla.

„Pal!“ zařval Bitzos.

Zpětný ráz zbraně jej málem povalil a rachot výstřelů na okamžik úplně ohlušil. Bitzos se o to vůbec nestaral a hnal se ke vzpěře, která vedla k výstupním otvorům. Vědomí blízkého vítězství jej přivádělo do stavu podobného šílenství. Mával zbraní, řval a na křivých nožkách vyvinul neuvěřitelnou rychlost.

Regenerovaní prošli beze ztrát místem, kde při prvním útoku položilo život třiadvacet vojáků.

„Zvítězili jsme!“ zařval Bitzos a třikrát vystřelil do vzduchu.

Radost regenerovaných neznala hranic. Bitzos se jako první vrhl dopředu.

Očekával, že se obránci ukryli uvnitř lodi a budou žebroit o milost.

Pak uviděl vysoko nad sebou otevřenou a osvětlenou příčku. V ní se pohybovalo několik bytostí, sice podstatně větších, ale stavbou těla dost podobných astronautům z Ollury.

„Zastřelte je!“ řval Bitzos na své průvodce.

K jeho velkému překvapení se žádný z cizinců po zasažení kulkou nezhroutil a ani se nepokusil o útek. Bitzos se domníval, že jsou ochromeni strachem.

Pak ovšem cizinci opětovali střelbu. Padlo šedesát útočníků a jen polovina mohla regenerovat, ostatní shořeli. Teprve nyní si Bitzos uvědomil, že obránci nejsou živí tvorové, ale roboti. Rozběhl se dopředu a očekával další salvu.

Stalo se něco necekaného.

Roboti se stáhli. Cesta do lodi byla volná.

\*\*\*

Incident s roboty proběhl v takové rychlosti, že Rhodan neměl Čas zasáhnout. Po první salvě vydal rozkaz ke stažení robotů.

Mezitím ale došlo k podivnému jevu. Trpaslíci, kteří neshořeli, se roztekli do jakéhosi slizu. Ostatní si jich nevšíмали a hnali se přes ně dál.

„Co to má znamenat?“ ptal se zděšeně Melbar Kasom.

„Buněčná regenerace,“ prohlásil Gucky. „Po úplném rozkladu mrtvý opět povstane. Z toho vyplývá, že ti trpaslíci zemřou jen tehdy, pokud jejich tělo shoří.“

„Proto se nebáli při tak riskantním přistání,“ řekl Atlan. „Domnívají se, že jsou nesmrtelní. Nechápou, proč někteří shořeli při doteku ochranného štítu a stejně tak jsou pro ně nepochopitelné dezintegrátorové zbraně.“

„Máme je zastavit, pane?“ zeptal se Cart Rudo.

„Ne,“ rozhodl Rhodan. „Schopnost buněčné regenerace není nebezpečná. Odbrojíme je a pokusíme se s nimi domluvit,“

„Ještě je čas odrazit je,“ připomněl Atlan.

Rhodan se naklonil nad mikrofon interkomu a nařídil, aby stovka mužů v bojových oblecích odbrojovala trpaslíky, které Henderson, povýšený na majora pokřtil Regeneráti.

Před vstupem do lodi mezitím proběhla regenerace zastřelených trpaslíků.

Nově povstalí klidně zvedli svoje

zbraně a utíkali za ostatními, kteří už zmizeli ve vchodu.

Rhodan vstal a pokynul Allanovi. „Půjdeme se na ně podívat zblízka. Beze zbraní budou možná přívětivější.“

Arkonidan skepticky pohlédl na Rhodana. „Nelíbí se mi, že jsou na palubě.“

Rhodan neodpověděl. Jen budoucnost prokázala, že nemělo smysl zabíjet tyto bytosti.

A Rhodan nevěděl, že budoucnost rozhodne proti němu.

\*\*\*

Seržant Brazos Sulfát popadl nejbližšího trpaslíka a vytrhl mu zbraň z čtyřprsté ruky. Zatřepal svým politováníhodným protivníkem a s přátelským poplácáním ho zase postavil na zem.

Trpaslík po něm skočil, chytil se jeho opasku a pokusil se seržanta kousnout. Sulfat ho nevlídně shodil a Regenerát se k němu po čtyřech hnál znovu.

Trpaslíci byli odbrojeni v chodbě a sám Sulfat odebral šedesát palných zbraní. Cizinci byli shromážděni u hlavní výtahové šachty nedaleko vstupu. Ale ani beze zbraní se nevzdávali a stále znovu napadali Pozemšťany. Nezbýlo nic jiného než rozdělit je do menších skupin a obstoupit je.

Brazos Sulfat se ohlédl, a když zjistil, že vedle není žádný jiný protivník,

popadl toho lezoucího za krk a zvedl do výšky.

A najednou se ta bytost začala ztrácet. Surfát překvapeně rozevřel prsty a před jeho nohama se rozlila kaluž, ve které se objevily bubliny jako při varu a z níž stoupala podivná vůně.

Brazos Surfát pocítil cosi nevysvětlitelného. Bylo mu zatěžko udržet myšlenky a zdálo se mu, jako by byl rozštěpen do několika bytostí, z nichž jedna hodlá uskutečnit původní plán donést trpaslíka k ostatním, zatímco druhé jsou nerozhodné a vyčkávají.

Surfát si přešel hřbetem ruky po čele, jako by chtěl něco odsunout. U jeho nohou probíhala regenerace.

*Musím pryč*, říkal si, ale pořád tu stál. Veliký a silný muž byl v takové stavu, že ho neděsilo ani pomyšlení na ztrátu vlastní vůle.

V buněčné plazmě se objevily obrysy trpaslíka.

\*\*\*

„Pověřím několik vědců, aby prozkoumali tři vraky,“ prohlásil Perry Rhodan, když společně s Allanem procházel hlavní chodbou. „Specialisté jistě na něco přijdou.“

Než mohl Atlan odpovědět, narazili na sedm členů posádky s asi stovkou odzbrojených trpaslíků. „Byly nějaké těžkosti?“ zeptal se.

„Ne, pane,“ odpověděl muž a jen stěží skrýval úsměv. „Sice řádí jako pomínutí, ale není problém je odzbrojit. Co teď s nimi máme dělat?“

„Nejlepší by bylo, kdybychom je nechali volně chodit po lodi,“ řekl Rhodan. „Tím je nejrychleji přesvědčíme, že se jich nebojíme a chceme se s nimi dohodnout.“

Rhodan použil nejbližšího interkomu ke krátkému proslovu. Uzavřel ho slovy: „Přesto nenechávejte cizince bez dozoru u nejdůležitějších přístrojů a zařízení.“ Pak se obrátil na Allana:

„Při pohledu na tvůj obličej bych uvěřil, že nastává konec Solárního impéria,“ dodal ironicky.

„Možná tomu tak je.“

Rhodan neodpověděl a pohlédl na zbraně, které odnášeli roboti. „Jsou ještě primitivnější, než pyramidové lodě. Trpaslíci patrně nebudou jejich vlastníky, nejspíš se jich jen zmocnili,“ poznamenal.

„Co se podaří jednou, může se stát i podruhé,“ okamžitě kontroval Atlan.

„Musíme je vyhnat z CRESTU III dřív než se něco stane.“

„S pomocí Kalakových translátorů se s cizinci brzy domluvíme,“ vyhnul se odpovědi Rhodan. „Ostatně, Gucky může číst v jejich myšlenkách.“

Pak se každý na chvíli oddal svým myšlenkám. Rhodan se v duchu ptal, Jestli k buněčné regeneraci dochází jen při smrtelném zranění nebo v pravidelných intervalech a zároveň byl přesvědčený, že tento jev ovlivňuje mentalitu regenerovaných.

„Jistě mají nějakého vůdce,“ poznamenal Atlan a Rhodan rychle přikývl.

Byl rád, protože to považoval za souhlas se svým postupem. Ale Atlanův postoj byl stanoviskem Arkonidana, nedůvěřivého vůči jakékoliv formě inteligentního života.

Rhodan se mnohokrát v duchu ptal, jestli Atlan vidí v Pozemšťanech skutečné spojence. Atlan už příliš často musel přihlížet, jak důvěra vedla k zániku celé civilizace.

Přesto v případech regenerovaných připadala Rhodanovi tato nedůvěra přehnaná. Trpaslíci se mu zdáli odvážní, ale ne nebezpeční.

Oba muži se vraceli od vstupu do útrobu lodi. Cestou narazili na šest regenerovaných, kteří cosi vykřikovali, 'ale už přímo nezaútočili.

„Polepšili se,“ poznamenal Rhodan se slabým úsměvem.

„Kdo by mohl odolat tvé humanitě?“ řekl sarkasticky Atlan.

\*\*\*

Seržant Brazos Surfata přihlížel, jak se z buněčné plazmy formuje přesně stejná bytost, jakou před necelými deseti minutami držel v ruce. Tentokrát ji ovšem nepopadl za krk.

Surfat stál naprosto klidně. Byl si vědom, že má vykonat rozkaz, ale neměl nejmenší energii. V duchu se ptal, co se to s ním stalo a jen s námahou shledával útržky jednotlivých myšlenek. Zase tu byl neodbytný pocit, že má vyřídit dvě věci najednou.

Regenerovaná bytost se oklepala jako pes, který vylezl z vody, pohlédla na seržanta a váhavě se vzdálila.

Z reproduktoru zazněl Rhodanův hlas, pro Surfata zcela bezvýznamný.

Seržant nebyl schopen sledovat obsah sdělení, které se mu jevilo jen jako sled nesouvisejících slov.

Surfat si jednou částí svého rozumu uvědomoval, že se stal obětí nebezpečné události. Sice nechápal, co se přesně stalo, ale cítil, že ztrácí kontrolu nad sebou samým. Za současných okolností to bylo více než nepříjemné.

Především by rád věděl, zda má tyto příznaky sám, nebo zda je pocítili i jiní členové posádky ultrabojové lodi.

Regenerovaný prohodil několik slov.

Surfat si s údivem uvědomil, že chápe jejich smysl. Cizinec mu dal rozkaz a on mu rozuměl. Věděl, že má poslechnout. Šel za regenerovaným a na další rozkaz se zastavil před výklenkem v chodbě.

Aniž by chtěl, Surfata zamířil k tomuto výklenku a o chvíli později v něm zmizel. Regenerovaný stál sám uprostřed jasné osvětlené chodby, očividně spokojený.

*Musím pryč,* říkal si Surfata, ale ještě než domyslel, už se toho úmyslu vzdal. Cizinec stál před výklenkem a opět řekl několik slov, jejichž význam Surfata chápal. Pak se otočil a odkráčel na svých křivých nožkách. Ani jeho odchod nezměnil nic na seržantově postavení. Surfata věděl, že nesmí odejít, dokud nedostane rozkaz.

Ještě se pokusil o rozumnou úvahu, ale nedokázal se soustředit. Byl si vědom toho, že musí spustit poplach, ale současně věděl, že toho není schopen.

Pochopil, že CREST III je ztracená.

On sám byl první obětí. První z pěti tisíc.

5.

Dvě hodiny po příchodu regenerovaných na palubu CRESTU III se čtyři pozemští vědci vrátili od tří vraků pyramidových lodí.

Perry Rhodan je přijal na velitelském můstku ultrabojové lodi. Rozhodně nečekal, že přijdou tak brzy.

Mluvčím specialistů byl doktor Gersham.

„Je jisté, že pyramidové lodí mají pohon schopný nadsvětelné rychlosti. Jejich stáří odhadujeme na několik tisíc let, přesto nevěříme, že by měly za sebou nějakou větší vzdálenost. Přikláníme se k domněnce, že regenerovaní přilétli z planety onoho červeného slunce, které je od kosmodromu vzdálené asi pět světelných měsíců. Během letu museli trpaslíci prakticky po celou dobu pracovat na tom, aby plavidla udrželi v provozu.

Rhodan zamyšleně přikývl. Cizinci tedy museli být na cestě nejméně deset let podle pozemského času. Pokud se přihlédne k jejich primitivní výbavě, s!o o velkolepý výkon.

Až doposud bránil Rhodan regenerovaným vstupu do centrály, ale nyní přemýšlel o tom, že by vpustil alespoň dva nebo tři a konfrontoval je s vědci.

„Regenerovaní podle všeho nejsou identičtí s původními majiteli lodí," pokračoval doktor Gersham. „Na přístrojích, které nebyly při ztroskotání ničeny, jsme našli součástky a opravené díly, které jsou příkrém rozporu ; původní stavbou lodí. Je div, že se těmto bytostem podařilo loď dopravit sem, na kosmodrom."

„V této souvislosti jistě není bez zajímavosti," řekl Rhodan, „že k regeneraci dochází v pravidelných intervalech. Od příchodu cizinců pozorovala posádka tento jev asi ve třiceti případech. Dal jsem rozkaz, aby se muži v podobném případě pohybovali v jisté vzdálenosti, protože zatím nevíme, zda s tímto jevem není spojené nějaké nebezpečí."

Rhodan nemohl vědět, že jeden člen posádky byl před více než hodinou svědkem regenerace ze zcela bezprostřední blízkosti.

„Domníváme se," řekl doktor Gersham, „že cizinci jsou potomky národa, který nouzově přistál na planetě červeného slunce. Pravděpodobně se jedná o imitované potomky těchto astronautů, kteří se rozhodli opustit svět, na kterém jejich předkové ztroskotali."

Měla to být tedy náhoda, co svedlo Pozemšťany a regenerované k setkání na kosmodromu kosmického inženýra?

Kalak, který byl vyburcován z dlouholetého spánku, si nemohl stěžovat na

provoz ve své opravně.

„Navrhujeme, aby se k vrakům vydala expedice vybavená příslušnými přístroji," zazněl do Rhodanových myšlenek hlas doktora Gershama. „Jsem si jistý, že nás čekají zajímavá ' odhalení."

„Nejdřív se zabývejte translátory," požádal vědce Rhodan. „Rád bych mluvil s vůdcem regenerovaných."

\*\*\*

Chard Bradon otevřel dveře kajuty Brazose Surfata a s překvapením zjistil, že je prázdná. Na chodbě diskutovalo několik regenerovaných, ale těch si Bradon nevšímal.

Pak si vzpomněl, že Surfata patřil k mužům, odveleným k odzbrojení regenerovaných, ale k tomu došlo už před dvěma hodinami. Trpaslíci se mezitím rozběhli po lodi a obdivovali její zařízení.

Chard Bradon si řekl, že seržanta nejspíš najde v kantýně na prostřední palubě a šel k antigravitační šachtě.

V kantýně hrála příliš hlasitě hudba a kuchař se opíral o pult.

Bradon se dotkl jeho ramene a kuchař se prudce otočil. „Právě jsem vyrazil jednoho z těch šerednejch ptáků, kterej si myslel, že tady bude dělat kravál. Nakonec snad ještě budu muset vařit nějaký extrabuřty!"

Bradon pokrčil rameny. „Co proti nim máte? Trocha změny v obvyklém jídelním lístku neuškodí."

Kuchař zrudl a naježil se: „Co tím chcete říct?"

„Hledám Brazose Surfata."

„Jo," chytil se toho hned kuchař, „Surfat. To je mi záhadou, jak se takový hladový individuum mohlo stát seržantem!" a při každém slově bouchl pěsti do pultu až skleničky poskočily.

„Kdy jste ho viděl naposledy?" trval na svém Bradon.

„Už dvě hodiny tady nebyl a to je nanejvýš podivný." Kuchař vytáhl ze své zástěry zmačkaný papírek a uhlazoval ho. „Tady mám poznamenaný, kdy má volno, abych věděl, kdy hrozí nebezpečí."

Bradon na něj jen ohromeně zíral. „Vy snad přijímáte výjimečná opatření pokud má seržant přijít?"

Kuchař je začal vypočítávat a Bradon raději utekl. Vnitřní neklid jej dohnal k Donu Redhorsovi. Za majorem mohl přijít s jakýmikoliv problémy.

Don Redhorse byl natažený na lůžku, ospale zamžoural a zeptal se: „Kde vás tlačí bota? Navštívili vás regenerovaní ve vaší kabině?"

„Nic takového, pane," odpověděl Bradon a rozpačitě hledal slova. Problém mu najednou připadal směšný.

„Jsem tu kvůli Surfatovi," vypravil ze sebe konečně.

„Zase je zavřený?" zeptal se rychle Redhorse.

„Tentokrát ne, pane. Ale nemůžu ho najít."

Čejen se posadil na lůžku a odsunul si z obličeje pramen modročerných vlasů. „Není ve své kabině? A ptal jste se po něm v kantýně?“

Bradon přikývl.

Redhorse vstal a několika kroky přešel malou kajutou. Byl vysoký, hubený a obklopovala jej aura neotřesitelného klidu. V Bradonových očích to byl muž plný tajemství a přesto jej k němu cosi přitahovalo. Nikdy nepoznal spravedlivějšího nadřízeného.

„Na tom není nic neobvyklého. Proč si děláte starosti?“

Bradon cítil, jak rudne. Nejraději by nějak vycouval. Najednou z něj vyhrklo: „To je... Vnuknutí, pane!“

Očekával, že se mu Redhorse vysměje, ale ten jen přikývl. Oblékl si sako uniformy, šel k nejbližšímu interkomu a požádal Perry Rhodana o rozmluvu. Bradon v duchu proklínal okamžik, kdy se rozhodl jít za majorem, který ho teď znemožní před všemi důstojníky.

Když se Rhodan ohlásil, major řekl věcně: „Tady je major Redhorse, pane. Mohl byste dát zavolat na můstek seržanta Brazose Surfata? Chard Bradon ho nemůže najít.“

„Nemůžete ho hledat sami? My tu máme důležitější úkoly než pátrat po jednom seržantovi,“ odpověděl Rhodan.

Bradon polkl a v duchu už viděl, jak 'důstojníci směji.

„Bradon přikládá této záležitosti mi-xádnou důležitost,“ nenechal se od-t Redhorse. Pro majora bylo typic-, že přejímal odpovědnost za své lže. „Vy rovněž?“ zeptal se Rhodan. „Ano, pane.“ Z, reproduktorů interkomu zaznělo:

Seržant Brazos Surfata se okamžitě dostaví na velitelský můstek.“

Přestože byla výzva třikrát zopakována, nikdo se nedostavil.

\*\*\*

Byla to nádherná loď. Vůbec se nedala srovnat s těmi třemi, na jejichž palubě dorazili do kosmodrom. Nejsmělejší naděje byly překonány. Pokud kulová loď přistála kvůli opravě, muselo jít jen o maličkost. S takovým plavidlem by regenerovaní urazili vzdálenost, která jim byla určena, jistě dvakrát.

Je pravda, že se nepříteli podařilo vzít jim zbraně, ale bylo jen otázkou času, než posádka bude poslouchat rozkazy regenerovaných. Bitzos si už představoval, jak bude vypadat příjezd na Oluře, až tam přistane s touto lodí.

Cítil, že podal výkon, jaký se dosud nepodařil žádnému regenerovanému. Jeho předcházející dvousté já na něj mohlo být hrdé.

Posádka cizí lodi sestávala z jednoduchých, neskutečně povýšených bytostí. Pro Bitzosův lid bylo téměř urážkou, že se jim zevnějškem tolik podobají. Bitzos procházel nekonečnými chodbami. Všechno probíhalo podle plánu. Původní posádka netušila, co ji čeká.

Náhle se před Bitzosem objevili tři cizinci. Jeden z nich držel jakýsi kovový

přístroj. Bitzos se obával, že jde o zbraň, ale pak cizinec cosi řekl a z přístroje vyšel kovově znějící hlas, který mluvil řečí regenerovaných.

„Náš velitel Perry Rhodan chce s vámi mluvit.“

Bitzos založil ruce a zakýval několikrát hlavou, jako by si musel rozmyslet, jestli se má natolik snížit, aby nějakému Rhodanovi poskytl rozhovor.

„Proč chce se mnou mluvit?“ zeptal se nakonec.

„Pojďte za mnou, jinak použiji násilí,“ zněla odpověď.

Bitzos neměl strach. Loď bude pravděpodobně patřit regenerovaným dřív, než si s jejím bývalým velitelem vymění první slovo.

6.

Kalak se v duchu ptal, jestli to nebyla chyba, že vzal dva cizince dolů do podzemních prostor kosmodromu. Neměl v úmyslu Pozemšťany klamat, ale cítil se jejich rovnocenným partnerem a jako takový měl právo konat s trpaslíky svoje pokusy. U něj šlo především o chuť k práci. Byl přesvědčený, že se mu podaří přimět je k tomu, aby si u něj dali opravit loď.

Za pomoci translátorů se s oběma trpaslíky mohl dávno nerušené bavit a sám nevěděl, proč váhá. Byli v podzemní dílně, konkrétně v přístrojové místnosti kalírny. Kalak a jeho pomocníci tu mohli měnit metalurgickou strukturu jakéhokoliv kovového plátu tak, že snesl i extrémní zatížení. Pece v sousední hale byly nyní vychladlé a Kalak ostatně neměl nikoho, kdo by tu pracoval.

Kalak oba trpaslíky spoutal. Po předešlých zkušenostech se toto opatření mohlo zdát zbytečným, ale Kalak nehodlal nic riskovat.

Pak zapojil translátor. „Víte, kdo jsem?“ zeptal se.

Oba regenerovaní se -na něj podívali a nevypadali nijak překvapení. Jeden z nich cosi zašeptal a translátor převedl jeho řeč do Kalakovy.

„Nepatříš k posádce kulové lodi, které se chceme zmocnit, ale jsi také náš nepřítel.“

Kalak neočekával, že bude přijat s přátelským nadšením, ale tak nezaobalená odpověď jej přesto šokovala. Tito skřeti patrně nehodlali nijak vyjednávat. Kalak si vzrušeně čuchal spletený plnovous. Jak si ty bytosti mohou být jisté, že ukořistí loď Pozemšťanů?

Jsem majitel kosmodromu,“ představil se Kalak svým zajatcům. „Mně, se můžete klidně svěřit s úmysly, které máte s Pozemšťany.“

Oba trpaslíci pohrdavě protáhli svoje ropuší tlamy. Kalak se na ně upřeně díval. Jediným pohybem mohl stáhnout ocelové pásky a způsobit trpaslíkům bolest, ale neudělal to.

„Proč bychom se s tebou měli bavit?“ leptal se jeden z trpaslíků. „Kosmodrom je náš, stejně jako loď.“

„Pokuste se pochopit svoje postavení,“ naléhal Kalak. „Oba jste mými za“; jatci. Vaši přátelé na palubě lodi byli odzbrojeni a již touto dobou jsou zaja-

ti. Nebylo by lepší se dohodnout?"

„Vzdej se, než bude pozdě," zněla odpověď.

Kalak si vzdychl. O takové zákazníky nebylo co stát, ale přesto se ještě jednou pokusil je získat: „Tento kosmodrom je tady proto, aby pomáhal lodím, které se dostaly do nesnází," začal trpělivě. „Vy jste o svoje lodě přišli. Pokud budete rozumní, sestavím vám z těch třech vraků jedno provozuschopné plavidlo. Stejně si tak velkorysou nabídku nezasluhujete."

„K Čemu nám bude opravená loď, když máme kulovou?"

Kalak se setkal s mnoha hvězdnými národy, ale takovou rasu ještě neviděl.

*Jsou to blázni*, říkal si v duchu, *nemají nejmenší smysl pro realitu*. A rozhodl se, že jím ten srny si připomene. Neklidnýma rukama přehodil nastavení páček u stolu, na kterém byli připoutáni oba regenerovaní.

„pusť nás, nebo tě zabijeme, až se ujmeme vlády nad kosmodromem," vyhrožovali.

Kalak trhl pákou a pouta se sevřela. „Jen si zkuste mi něco udělat!" vyjel na ne Kalak. „Jste úplně bezmocní. Vaše lodě byly nejprimitivnější, jaké jsem kdy viděl a vy nejste lepší než zvířata, která se naučí obsluhovat jednoduchý přístroj."

„My jsme nejrozvinutější civilizace, která se kdy objevila ve vesmíru," zaznělo z translátorů. „Nás nelze srovnávat s nikým. Nikdo nad námi nemůže zvítězit. Brzy obsadíme všechny hvězdy."

„Pitomci!" ulevil si Kalak a rozhodl se k předvedení své nadřazenosti. Šel ke stěně, u které trpaslíci stáli, prošel jí do vedlejší místnosti a hned se vrátil. Regenerovaní si prohlíželi stěnu v domněnku, že to způsobuje nějaký mechanismus.

Kalak pochopil, že se s nimi nedomluví a rozhodl se vrátit na palubu CRESTU III. Než se k tomu dostal, jen několik metrů od něj se materializoval Gucky. Pro Kalaka to nebylo žádné překvapení, přesto pochopil, že se muselo stát něco výjimečného.

„Co se stalo?" zeptal se perfektním interkosmem.

Gucky sotva popadal dech. „Ztratili Jsme CREST III!"

7.

„Člověk nemůže jen tak zmizet," řekl vážně Melbar Kasom. „Musí zanechat nějakou stopu. CREST III má v průměru dva a půl tisíce metrů, ale to ještě neznamená, že by se tu mohl ztratit dost korpulentní seržant."

Major Redhorse považoval za nutné vložit se do debaty. „Kdo vám řekl, že se skrývá? Brazos Surfát ještě nikdy před ničím neutekl, i když nemá zjev hrdiny."

„Je nepopíratelné, že váš oblíbenec má sklony k alkoholismu," prohlásil zlomyslně major Kagato. „Pokud leží někde pod stolem, nemohl se na *vyzvání* dostavit na můstek."

Redhorse se postavil tak, aby viděl současně na Kagata i Rhodana. „Surfat

pije," přisvědčil, „ale na palubě CRESTU III není alkohol, který by jej dokázal porazit."

„Okamžik!" vložil se Rhodan do živé diskuze, „nikdo z vás nepomyslel na to, že k Surfateově zmizení mohly vést jiné vlivy a on na něm nemusí mít vinu. Já osobně jsem přesvědčený, že jde o jeden z žertů, který si vymysleli přátelé našeho majora, přesto ale pošlu Guckyho, aby se po Surfateovi podíval." Otočil se k myšobovi: „Ty už víš, co máš dělat, maličký."

Gucky se dematerializoval. Redhorse cítil, jak se k němu Chard Bradou naklonil, aby mu něco zašeptal, ale okamžitě zazněl ostrý Rhodanův hlas: „Pokud máte co říct, poručíku Bradone, řekněte to tak, abychom to slyšeli všichni!"

Bradon leknutím zadržel dech a zrudl.

Gucky. „V posledním okamžiku se mi podařilo zachránit z lodi Perryho Rhodana a Allana. Oba jsou v podzemních prostorách kosmodromu."

„Co se stalo na palubě CRESTU III?" chtěl vědět Kalak.

„Nevím to jistě, ale myslím, že to nějak souvisí s buněčnou regenerací ;těch bytostí. Když se ti trpaslíci rozplynou a začíná buněčná regenerace, uvolňuje se organický plyn, který u všech aerobních bytostí způsobuje stav opojení. Vůle takto postiženého člověka je zcela ochromena."

„To znamená, že celá posádka CRESTU III je pod vlivem toho plynu," konstatoval Kalak. „Pokud vám dobře rozumím, cizinci chtějí Pozemšťany ovlivňovat."

„Musíme něco podniknout!" naléhal Gucky. „Přemýšlej, Kalaku!"

Vesmírný inženýr zmateně zavrtěl hlavou. A zatímco přemýšlel, Gucky zahlédl v koutě místnosti dva regenerované a sáhl k pasu po svém dezintegrátoru.

Kalak skočil před něj. „Nejsou ozbrojeni!" zvolal. „Chcete se stát vrahem?" Gucky vztekle zasunul zbraň do pouzdra. Byl tak rozrušený, že se ani nevzpěchoval proti vykání. Nasadil svoje telekinetické síly a nechal oba trpaslíky vznášet se metr nad zemí. Kalak mlčky přihlížel. Věděl, že tyto metody nic nezmění na osudu CRESTU III.

„Musíte se vrátit na palubu ultrabojové lodi," řekl Kalak konečně. „Pokuste se zachránit další muže."

„To není možné," zavrčel mutant. „Plyn už se rozptýlil všude."

„Potřebujete skafandr."

Gucky se krátce zasmál. „Je na palubě CRESTU III."

Do Kalaka najednou vjel život. „Tak ho vyrobíme. Budete se divit, jak rychle. Pro naše účely bude dostatečně stačit utěsněná přilba s kyslíkovým agregátem."

„Regenerovaní nepočkají, až budu mít přilbu," vzdychl si Gucky. „Přinutí mužstvo ke startu."

Kalak opovržlivě mávl rukou. „Žádná loď neodstartuje, pokud držím její podpěry."

„Podceňuješ CREST III. Jestliže trpaslíci donutí posádku, aby loď dovedli z místa do lineárního prostoru, dojde ke katastrofě. Pak nezbyde nic ani z CRESTU III, ani z kosmodromu."

Kalak neodpověděl. Vstal a přešel k ovládacímu pultu v rohu místnosti.

Gucky nechal oba trpaslíky spadnout na zem, kde zůstali ležet a rozhořčeně vykřikovali.

„Máš nějaký plán?" zeptal se Gucky s nadějí v hlase.

Kalak mlčel, ale po několika minutách se objevilo několik groteskně vyhlížejících robotů.

„K čemu to?" zeptal se zklamaně Gucky. „Doufal jsem, že podnikneš něco na záchranu CRESTU III a ty mi posíláš roboty!"

„Zhotoví vám přílbu. Jděte s nimi, ' bude to velmi brzy."

Gucky pochopil, že mu za stávajících podmínek nezbývá nic jiného než jít za Kalakovými pomocníky. Sice pochyboval, že by se CREST III ještě dala zachránit, ale byl ochoten podpořit jakýkoliv plán, který by k tomu mohl přispět.

Ještě než opustil místnost, Kalak se ho zeptal: „Do které místnosti jste dopravil Perry Rhodana a Allana?"

Gucky útočně odhalil svůj zub. „Jak to mám vědět? Vzpomínám si, že jsem oba muže zanechal ve veliké místnosti, přeplněné pojízdnými vejčitými přístroji. Oba byli napůl v bezvědomí."

Kalak špatně polkl a rozkašlal se. „Měla ta oválná tělesa spirální výstupky?"

„Ano," potvrdil Gucky. Vycítil Kalakův neklid a chtěl se vkrást do jeho myšlenek, ale Kalak už zmizel za zdí. Roboti čekali.

„Jdeme, pánové!" vyzval je Gucky. „Udělejte mi helmu, ale pokud smím prosit, tak na míru!"

\*\*\*

Něco bylo nad ním a natáhlo k němu ruce. Perry Rhodan zmateně zamrkal a odkulil se stranou. Rázem si uvědomil, že na můstku CRESTU III se s ním něco stalo. Nejen s ním, ale i se všemi "státními muži na palubě ultrabojové lodi. Začalo to tím, že zmizel seržant Brazos Surfata a byl nalezen ve výklenku u příčky nákladního prostoru.

Nad Rhodanem se tyčil nějaký pří-^roj. Měl nesčetné spirálovité paže, kterými pohyboval nad tělem Pozemšťana, jako by nevěděl, co si má s tou bytostí počít.

Pro Rhodana nebylo nic nového v tom, že se nalézá v nezvyklé situaci, ale vědomí, že už není na palubě CRESTU III, mu způsobilo šok. V okamžiku, kdy se chtěl zvednout a rozhlednout po okolí, zaslechl Allanův hlas.

„Asi by bylo lepší chovat se naprosto klidně, dokud nezjistíme, kde jsme a co se s námi má stát."

Stroj nad Rhodanem byl tmavomodrý. Z vejčitého tělesa se klenuly černé kupole, ze kterých vycházela spirální tykadla. Rhodan zasténal a opět sklesl na podlahu. Když pak otočil hlavu, uviděl Allana, který se usmíval.

„Vypadá to tak, že tentokrát jsem měl pravdu, Perry,“ řekl pomalu. ^

„Pokud jde o Kalaka?“

„O trpaslíky. Muselo tě to důkladně zasáhnout, když ani nevíš, jak tě Gucky z posledních sil teleportoval do místnosti, která patrně patří ke Kalakově kosmodromu.“

„Co se vlastně stalo?“

„Trpaslíci nás nějakým tajemným způsobem omámili,“ odpověděl Atlan.

„Vtáhli jsme do CRESTU III trojského koně. Nyní jsme venku a, můžeme přemýšlet, jak se dostat zpátky dřív než tvoji hosté unesou naši loď někam do vesmíru.“

Rhodan se pokusil uspořádat svoje myšlenky. I bez toho stroje nad ním to nebylo nijak jednoduché. Trpaslíkům

se podařilo vyřadit posádku CRESTU lil a z toho vyplývaly nedozírné následky. Ultrabojová loď byla jedinou možností Pozemšťanů, jak se dostat z mlhoviny Andromedy. Rhodan nyní proklínal svou lehkomyšlnost. Měl poslechnout Arkonidana a trpaslíky přísně střežit v nějakém uzavřeném prostoru v kosmodromu. Velký administrátor zaťal zuby. Na výčitky bylo pozdě. Musel se pokusit podniknout něco na záchranu CRESTU III.

Dvě spirální paže obemkly jeho nohy a připoutaly k sobě jeho pozornost.

Jediným pohledem stranou zjistil, že i Atlan byl napaden chapadly.

„Pokud se nemýlím, tyto přístroje patří Kalakovi,“ zavrčel Arkonidan.

„Vypadá to tak, jako by se ty potrhle stroje snažily uvést nás do provozu.“

Nahlas zaklel. „Možná nejsou spokojené se stavem našich rukou a nohou.“

Rhodan se pokusil odplazit z dosahu stroje, který o něj jevil takový zájem, ale spirálovitá chapadla se obtočila kolem jeho těla a držela je pevně.

„Asi bude lepší chovat se klidně,“ řekl Atlan.

Rhodan se poddal osudu a ochable sklesl na tvrdou podlahu. Nad ním se chvěly spirály.

„Kam teleportoval Gucky? Chce snad zachránit další muže?“

„Přál bych si, aby tomu tak bylo,“ odpověděl Allanovi Rhodan. „Možná chtěl informovat Kalaka.“

Rhodan se přitiskl k zemi. Kovové

spirály byly na koncích opatřeny ocelovými háčky, a ty nyní začaly rozepínat Rhodanovu uniformu. I Atlan měl být zbaven oděvu.

„Stejně je mi záhadou, čeho chtějí regenerovaní dosáhnout,“ řekl Rhodan.

„Vždyť neumí s CRESTEM III odstartovat.“

„Ale jistě to chtějí,“ odpověděl Atlan. „Jen si vzpomeň, v jakém stavu byly ty tři pyramidové lodě, a hned pochopíš, že CREST III jim musí připadat

jako dárek z nebe. A my blázni nemáme ani trochu předvídavosti a nezabráníme jim v tom."

„Ten blázen jsem já," řekl Rhodan. „To jsi chtěl říct?"

„Kdybych měl příležitost napsat zprávu o našem výletu do Andromedy, její titul by zněl: Úspěchy humanistů v cizině," prohlásil sarkasticky Arkonidan. Rhodan uhnul před spirálovitými chapadly a pokusil se odkulit stranou. Narazil do Atlana a byl okamžitě zachycen chapadly ze stroje nad Atlanem. Arkonidanovi se naskytla příležitost uniknout. Vyskočil a opřel se zády o zed'.

„Jen klid, příteli," zavolal na Rhodana, který byl naopak uchopen a přitisknut k zemi, „lešení naší situace se blíží."

„Kalaku!" zvolal s ulehčením Rhodan a dokonce se mu podařilo nadzvednout hlavu. Veslař spěchal kolébavými kroky ke stroji a Pozemšťan byl volný. Atlan přistoupil pomalými kroky a jeho háv mu v cärech splýval z ramen. I Rhodanova uniforma nesla stopy nepříliš šetrného zacházení.

„K čemu slouží tyhle stroje?" zeptal se Atlan. „Máte snad ve svých podzemních dílnách zloděje lidí?"

Kalak se dunivě zasmál. „Jde o jednoduché úklidové stroje, které mají transportovat drahocenné součástky z trosek," vysvětloval pobaveně. „Nijak by vám neublížily."

„Viděl jste Guckyho?" zeptal se Rhodan.

„Právě mu vyrábějí helmu, aby se mohl vrátit do vaší lodě."

Rhodan se kousl do rtu. Kalak měl sice dobrou vůli, ale ani ta zde nestačila. Než bude zhotovena speciální přilba, uplyne příliš mnoho času. „Regenerování udělají všechno, aby CREST III odstartovala," řekl rychle. „Jste si vědom, co by to pro nás znamenalo, kdybychom zde zůstali?"

Veslař několika slovy informoval o tom, co se dověděl od Guckyho.

„Ještě tohle," zasténal Atlan, když se dověděl o hypnotickém vlivu trpaslíků na posádku. „Tímto způsobem získali nejlepší mužstvo, jaké si jen můžou přát. Stačí jen přimět pilota<sup>1</sup> a obsluhu strojovny ke startu."

Kalak se popotahoval za vousy. „Už Jsem myšobovi řekl, že žádné motory nejsou schopny odtrhnout přistávací vzpěry CRESTU III od přistávací plochy."

Rhodan a Atlan si vyměnili významné pohledy a Rhodan několika větami vysvětlil kosmickému inženýrovi, co by se mohlo stát, kdyby muži na palubě ultrabojové lodi zapnuli na plný výkon tři Kalupovy konvertory.

„Gucky říkal něco o tom, že by mohlo dojít ke katastrofě," vzpomněl si Kalak. „Vy si opravdu myslíte, že trpaslíci to hodlají riskovat?"

„Na to se můžete spolehnout," ujistil ho Rhodan. „Budete muset opery včas uvolnit."

Veslař se na něj nevěřicně zadíval. „To znamená, že vy nepodniknete nic proti ztrátě lodi? Chcete přihlížet, jak mizí ve vesmíru?"

„Pořád lepší než sledovat její explozi."

Kalak se ponořil do mlčení. Rhodan věděl, že přemýšlením promarnili už příliš mnoho času, ale nebylo jasné, co by měli dělat jiného.

Po půlhodině se u nich materializoval Gucky v přilbě.

„Jsem připravený," prohlásil dutým hlasem. „Koho mám přinést?"

Rhodan se nedostal k odpovědi. Celou loděnicí proběhlo zachvění.

„Lod'!" zašeptal Kalak. „Pokoušejí se odstartovat."

„Atlan přistoupil ke kosmickému inženýrovi a popadl jej za kombinézu:

„Uvolněte vzpěry! Chcete aby zahynulo pět tisíc bytostí, které jsou vašimi spojenci?"

Pak Kalaka prudce odstrčil od sebe. Veslař se zapotácel, opřel se zády o zed' a chvíli zůstal stát. Rhodan naslouchal podivnému dunění, které zaznívalo do podzemních prostor. Vibrace prostupovaly i do jeho těla. Dovedl si představit, jak na můstku CRESTU III zvyšují výkon až... Dál už se předvídat neodvažoval.

„Kalaku!" vykřikl Atlan, „udělejte něco!"

Rhodan zvedl hlavu a viděl, jak se Gucky dematerializoval. Mysob se patrně rozhodl jednat na svou pěst. *Jak bych mu taky mohl dat rozkaz*, říkal si v duchu Rhodan. *Co by to mělo za cenu, kdyby Gucky zachránil jednoho muže?*

Veslař prošel kolem Rhodana, který s beznadějí poslouchal dunění motorů-Ted' už se chvěl celý kosmodrom.

„CREST III startuje," pronesl dutě Atlan.

Rhodan přikývl. „Stále ještě se pokoušejí uspět na normální výkon, ale trpaslíci jsou posedlí natolik, že zapojí tři Ka" lupový konvertory na maximální výkon."

Rhodan musel myslet na lod' i na závratnou vzdálenost, která je dělí od domovské galaxie. Odvážil se snad mnoho? Byl skok přes 1 450 000 světelných let opovázlivostí, která musí být potrestána?

„Kalak opustil místnost," oznámil mu Atlan.

Co kosmický inženýr udělá? Rhodan najednou cítil, že je přímo drcen obrovskou odpovědností. Proč jednou nepřijde někdo jiný a nepostará se o tyto věci? Proč je středem expanze lidské rasy vždycky jen.on?

„Ten pocit znám," řekl najednou Atlan, Je zdrcující, ale i očistný."

\*\*\*

Zaujali svá místa. Všichni. Rozkaz zněl: Odstartovat z kosmodromu.

Major Don Redhorse přihlížel, jak se plukovník Cart Rudo předklonil v pilotním křesle a monotónním hlasem vydával příslušné rozkazy. Redhorse někde v hloubi podvědomí tušil, že start je spojen s nějakým nebezpečím a rovněž'. se divil, že tu není Atlan ani Rhodan.

Motory naskočily a plukovník Rudo brzy zapojí konvertor. Kromě Pozemšťanů bylo na můstku asi dvacet regenerovaných. Jeden z nich byl jejich vůdce. Redhorse přelétl očima kontrolky. Věděl, že je velitelem komanda a v hangáru. .. Jeho myšlenky opět přeskočily k něčemu jinému.

„Plukovníku!“ řekl najednou chraptivým hlasem.

„Klid během startu!“ nařídil Rudo.

Redhorse udivilo, že Epsalanův hlas zní úplně normálně. A přitom měl být devótní, podřízený, ustrašený...

Redhorse se na křesle přikrčil, jako by měl bolesti.

Najednou před sebou uviděl ostrý:

obraz. Viděl sám sebe jako mladého muže na ploché střeše vysokého domu. Vítr mu čuchal dlouhé černé vlasy a jak zaklonil hlavu, vysoko nad ním se vznášel stříbřitě se lesknoucí letoun.

Tehdy poprvé pocítil tíhu zemské přitažlivosti. Věděl, že je to právě ona, která člověka ničí a brání mu stoupat vzhůru ...

Gravitace... Drží nás i teď.

„Musíme zvýšit výkon!“ zaduněl hlas Carta Ruda.

Vedle Redhorse se postavil trpaslík, Síví mu pod nohy a lepkavými prsty se dotýkal povrchu obrazovky. Redhorse na něj jen nezúčastněně hleděl. Na matném povrchu se objevily otisky figránsky jemného vzoru.

*Hledán pro velezradu. Major Don Redhorse, únosce. napadlo ho...*

V jednom hangáru kdosi vystřelil okamžitě spustil alarm. *Proč se během startu střílí?* ptal se v duchu Redhorse.

„Zesílit příkon!“ zvolal plukovník Rado.

CREST lil vibrovala. Z reproduktoru interkomu zazněl podivný zvuk. Kdosi vystřelil. Redhorse cítil, jak mu i přejel mráz po zádech.

*Oni nás osvobodí, napadlo ho.*

Přitom ho cosi nutilo obsluhovat přístroje. Konal svou práci jako robot.

Někdy se dokonce usmál, aby zmátl nepřítele.

„Vypnout ochranný štít!“ nařídil Cart Rudo.

Redhorse zase cítil, že stojí na střeše mrakodrapu, v dálce viděl okraj temného lesa a vysoko na nebi stříbřitý letoun.

„Dobrá, náčelníku! Tvůj syn půjde studovat na vesmírnou akademii...”

Obrovská energie prvního Kalupova

konvertoru byla uvolněna. Loď jako by se vztyčila. Ozvalo se zaprašění a ve svarech mezi jednotlivými pláty se objevily jemné trhlinky. To ale major Don Redhorse, který neměl svůj rozum pod kontrolou, neviděl.

*Ten boj v hangáru, napadlo ho a pohlédl na přístroje. Možkem mu jako blesk prošlehlo vědomí, že jedna příčka zůstala otevřená.*

Viděl, jak se jeho ruka přesunula na páku a zatímco přístroj zavíral vrata hangáru, Redhorse měl pocit, že škodí příteli.

\*\*\*

Stíhačka byla připravená ke startu a Gucky vklouzl do pilotní kabiny. S muži ve skafandrech, kteří se k němu sbíhali ze všech stran, se nemohl zdržovat. Pokusil se zadržet je střelbou a telekinezí, Jenže jich bylo příliš mnoho a navíc musel počítat s tím, že dřív než dvoumístná stíhačka odstartuje, někdo centrálně uzavře všechny hangáry.

Gucky se posadil do pilotního křesla. , Málem se v něm ztratil, ale honem začal s kontrolou přístrojů. I on slyšel dunění motorů CRESTU III.

Rhodan a Atlan si jistě mysleli, že skočil zpátky jen proto, aby zachránil ještě jednoho člena posádky, ale on se chtěl pokusit odletět se stíhačkou, zvanou Moskyt, plavidlem dlouhým šestadvacet metrů, o průměru čtyř metrů na přídí a tří na zádi. Krátká deltoidní křídla na zádi dodávala plavidlu vzezření letadla a skutečně se dalo použít jako opravdové letadlo uvnitř atmosféry.

Obě sedačky byly umístěny za sebou a z každé se dal letoun samostatně pilotovat.

Gucky našel ovládač zeleného ochranného obalu. Ani by nedokázal vyjádřit, jak moc vděčný byl za to, že tímto vypínačem byla vybavena i docela malá stíhačka. Od posádky CRESTU III už mu nehrozilo žádné nebezpečí. S transformačními děly, které byly pevně zabudovány a střílely jen ve směru letu, nemohl způsobit nijak velkou škodu, Nanejvýš by mohl prostřílet díru v opláštění CRESTU III. ale to byl holý nesmysl. Pomocí transformačních děl bylo rovněž možné odpálit atomové bomby o síle 20 gigatun. Každá stíhačka měla na palubě tři tyto bomby.

Tyto víceúčelové stíhačky byly vyzbrojeny rovněž impulzními děly, na pevně zabudovanými ve směru letu. To znamenalo, že pilot musel mířit celým letounem, což vyžadovalo mimořádné pilotní schopnosti.

Gucky věděl, že tohle neumí. Ale raky nepomýšlel na vedení soukromé války proti regenerovaným.

Pohon stíhačky sestával z mikrokonvertoru Kalupova typu. Díky němu se stíhačka pohybovala nadsvětelnou rychlostí.

V okamžiku, kdy kontrolky potvrdily připravenost stíhačky ke startu, si Gucky vzdychl. Uzavřel průhledný po klop pilotní kabiny a zmáčkl startér. Vrata hangáru byla stále ještě otevřená.

Kdyby Guckyho přátelé mohli nyní myšoba vidět, s údivem by zjistili. Že ztratil veškerou svou hravost. Neudělal jediný přebytečný pohyb. Pokud to šlo, uplatňoval při pilotování svoje telekinetické schopností, protože mu tělesné rozměry působily nebývalé těžkosti.

Stíhačka byla katapultována z hangáru. Gucky se polekal, když se najednou nacházel nad přistávací plochou kosmodromu. Honem nastavil přibližovací rychlost.

Gucky zapnul palubní vysílačku, ale slyšel jen obvyklý šum. Širokým ob-

loukem přeletěl nad přistávací plochou a v okamžiku, kdy si uvědomil, že by jej regenerovaní mohli z CRESTU III odstřelit, zabrzdil před vjezdem do podzemního hangáru.

O tři minuty později přistál deset metrů pod přistávací plochou. I uvnitř kabiny cítil, jak motory CRESTU III rozechvívají podzemní prostory kosmodromu a uvědomil si, že podpěry ještě nebyly uvolněny.

Gucky sklouzl do křesla. Najednou se cítil strašně unavený.

\*\*\*

Vstoupili do sedmé místnosti. Stejně jako ostatní byla přeplněná neznámými přístroji, mezi kterými se sotva dalo projít.

Rhodan se zastavil a uchopil Atlana za paži. „Nemá to smysl," procedil přes zaťaté zuby. „Nemůžeme ho najít."

„Veslař určitě nezmizel," řekl Atlan. „Opustil nás, protože se chtěl zbavit odpovědnosti za osud CRESTU III. Jestliže neuvolní podpěry, stane se neštěstí."

„Jakmile bude zapojen třetí konvertor, Kalak zemře spolu s námi," prohlásil Rhodan.

Arkonidan si opřel ruce o boky. „Ty si myslíš, že už běží dva?"

„Jen si dobře poslechni ten hukot. To Je pohřební zpěv pro CREST III, kosmodrom a všechny, kteří se nacházejí v dosahu působnosti její vyvinuté techniky."

Atlan protáhl obličej. „Dovedl bych si představit romantičtější smuteční obřad," prohlásil ironicky. „Jdeme dál."

Pokračovali v cestě mezi dvěma řadami vysokých montážních jeřábů. V podzemních prostorách kosmodromu by musel beznadějně zabloudit každý cizinec. Oba muži se několikrát pokusili vyjít na povrch, ale pokaždé jim vyšel vstříc robot a dal jim jasně najevo, že bez Kalaka jim průchod nedovolí.

„Kdyby tu byl aspoň Gucky," řekl Atlan. „Obávám se, že při pokusu unést dalšího muže zůstal na palubě. Jeho speciální helma patrně selhala."

Rhodan považoval za nejhorší tu bezmoc. Mohli bloudit podzemím celé hodiny a nemuseli najít jedinou možnost uniklu. Ale ani kdyby ji našli, neměli šanci změnit cokoliv na běhu věci.

Kde byl Kalak, ten blázen, celý žhavý do práce? Čekal snad někde v úkrytu na to, až se CREST III roztrhne ve-dví, aby ji pak mohl po desetiletí drobnou mravenčí prací spravovat? Podle Rhodanova mínění nebyla tato myšlenka nijak scestná.

Zastavili se před zavřenými dveřmi a Atlan se o ně vši silou opřel. Společnými silami se jim podařilo je otevřít a když prošli, okamžitě za nimi zapadly. V následující místnosti stály tisíce beden s přístroji, nástroji a součástkami. Každá bedna byla označena svítícím písmem, aby se montéři snáze orientovali. Teď, když tu nebyl nikdo, kdo by obsah beden

potřeboval, vypadala místnost jako obrovitá hrobka.

Podlaha se chvěla stále víc. Rhodan se najednou zastavil a pocítil, že se mu stáhlo hrdlo, jako by si náhle uvědomil ztrátu něčeho velmi cenného.

Dokonce věděl i co ztratil.

Svou svobodu. Neboť CREST III znamenala svobodu - svobodu pohybovat se ve vzdálenosti více než milión světelných let od jedné planety, která se jmenuje Země,

Konec CRESTU III znamenal konec svobody. Představoval doživotní žalář v cizím kosmodromu.

„Třetí Kalup," řekl nezvučně Atlan.

Stáli bok po boku a naslouchali. Rhodana zamrazilo. Dunění, které znamenalo konec, rozechvívalo celé jeho tělo.

A najednou se mezi bednami objevila postava, oblečená do sněhobílé kombinézy a s červeným spleteným vousem, vzadu upevněným.

„Kalaku!" vykřikl Rhodan, „Regenerovaní zapojili třetí konvertor. Loď zničí celý tvůj kosmodrom!"

Kalak přistoupil k jedné z beden, odklopil víko a hrabal se v jejím obsahu.

„Můžete jít nahoru," řekl jen jakoby mimochodem, „vaše loď za okamžik odstartuje."

Najednou držel v ruce nějaký podivný předmět a mával jím jako se zbraní.

„Kupředu!" volal, „nebo vás budu muset vyhnat!"

8.

Gucky sledoval start ultrabojové lodi přes průhledný kryt pilotní kabiny Moskyta. Zpočátku se obával, že se CREST III neodlepí od startovací plochy, ale pak s ulehčením viděl, jak se podpěry bez problémů zvedají. To znamenalo, že Kalak se v posledním okamžiku zachoval rozumně a loď propustil.

Sledovat, jak CREST III mizí ve vesmíru, nebylo nijak potěšující, ale pořád ještě lepší než přihlížet jejímu konci v hřibovitém oblaku jaderného výbuchu.

Gucky sešplhal z pilotního křesla a otevřel příčku. Bylo načase vyhledat oba přátele a Kalaka. Gucky se koncentroval a zaregistroval mentální vyzařování Allana a Rhodana. Bez dalšího váhání teleportoval.

Když se materializoval, jeho přátelé právě vystupovali z antigravitační šachty. Vedle vstupu bylo několik obrazovek zaměřovačích přístrojů a na nich; sledovali let ultrabojového plavidla. |

„Odstartovali bezchybně," poznamenal Atlan, „to znamená, že trpaslíci posádku donutili k obsluze přístrojů."

„Muži nemají svou vůli. Jsou pod hypnotickým vlivem," oznámil Gucky.

Oba se prudce otočili. Rhodan by myšoba nejraději objal. Vlastně už nepočítal s tím, že by ještě někdy viděl kohokoliv z posádky.

„Regenerovaní mají parapsychické schopnosti?" zeptal se Atlan.

Gucky zavrtěl hlavou až se mu roz-kývaly uši. „Jejich jedinou schopností je slabé hypnotické vyzařování. Posádka ultrabojové lodi byla omámena organickým plynem, který se uvolňuje při rozpadu buněk na počátku regenerace.“ „Regenerovaní věděli, že se lodi zmocní tímto způsobem,“ řekl Atlan:

„Proto si byli tak jistí i poté, co byli odzbrojeni.“

„Z jejich vědomí jsem vyčetl i jiné zajímavé novinky,“ oznámil pyšně Gucky. „Pyramidové lodi, se kterými tady ztroskotali, jsou staré několik tisíc let.“

„Tuto domněnku vyslovil i doktor Gersham,“ připomněl Atlan. „Trpaslíci přiletěli od onoho červeného slunce, které jsme z CRESTU III pozorovali asi pět světelných měsíců odtud. V jejich řeči se ta hvězda nazývá Ollus. Má jedinou planetu, které říkají Ollura. Tam kdysi nouzově přistáli předci trpaslíků. Regenerovaní jsou potomky původního lidu. Nic si nepamatují a vlivem životního prostředí patrně imitovali.“

Rhodan pohlédl na obrazovku. CREST III byl už jen malou stříbřitě :: lesknoucí tečkou a brzy zmizí ze zorného pole Kalakových přístrojů. „Kam ti cizinci míří?“ zeptal se Atlan.

„Do svého domovského planetárního systému. Vůdce regenerovaných se nenuje Bitzos, je pyšný na dobytí lodi chce se na Ollure předvádět.“-Gucky ukázal na obrazovku: „Naši přátelé potřebovali deset pozemských let, aby se z Ollury dostali sem.“ Atlan uznale hvízdal. Myšob pokračoval: „Nejsou tak tvrdohlaví bezdůvodně. Prakticky jsou nesmrtelní, protože po uplynutí šesti pozemských měsíců se jejich tělo zhroutí a z buněčné masy vznikne nová bytost, která je přesně stejná jako její předchůdce a disponuje i jeho myšlením a vzpomínkami. Tyto bytosti mohou být usmrceny jen úplným zničením plazmy.“

„A my jsme je pustili do CRESTU ni,“ zhodnotil situaci Atlan. „Teď trčíte na místě, zatímco ten skrček Bitzos za několik hodin dorazí domů.“

Rhodan se stále ještě díval na obrazovky. CREST III byla už jen dohasínající jiskřičkou v černi prostoru. Kdyby v okrajových oblastech Mlhoviny Andromedy byla větší hustota hvězd, nedala by se už opticky pozorovat. Všichni tři mlčeli, dokud jiskřička nezanikla docela.

„Je pryč,“ konstatoval suše Gucky.

„Pět světelných měsíců,“ prohlásil Atlan. „Směšná vzdálenost, když pomyslíme, že jsme překlenuli milión a půl světelných let jen proto, abychom si tady nechali ukrást loď.“

Rhodan se napřímil. „Promluvíme si s Kalakem. Musí nasměrovat kosmodrom k Ollure.“

Kosmický inženýr očekával své spojence, kteří byli nyní zcela bezmocní, u výstupu z šachty.

„Děkujeme vám za pochopení," řekl mu Rhodan. Kdybyste neuvolnil podpěry, CREST III by už nebyla."

„Jaký je v tom rozdíl, jestli exploduje v kosmodromu nebo je unesena do vesmíru?" zeptal se Kalak.

„Doufáme, zeji získáme zpátky," zazněl Guckyho hlásek.

„Jsem ochoten vám pomoci," nechal se slyšet Kalak.

Rhodan pozorně naslouchal plánům kosmického inženýra vyrobit z trosek tří pyramidových lodí jednu schopnou letu.

„Jak dlouho by to trvalo?" zeptal se Atlan.

„Čtyři roky podle vašeho času. Za předpokladu, že všechno půjde podle plánu."

„K tomu deset let cesty na Olluru. Solární impérium na nás zapomene a zanikne v nastalých nepokojích," řekl Atlan. „Čtrnáct let je víc než si můžeme dovolit."

Kalak zvedl bezmocně obe ruce. „Během čtrnácti let," uvažoval Rhodan, „vyrazí trpaslíci k neznámému cíli a my najdeme na Olluře jen pár prázdných vesnic."

„Máte jiný návrh?" zeptal se Kalak. „Ano. Použijeme kosmodrom."

„Věděl jsem, že na to přijde řeč," řekl Kalak.

„Vy tento plán odmítáte?" zeptal se honem Atlan. ^

Kalak zavrtěl hlavou. „Tento plán je neproveditelný. K tomu, aby se kosmodrom mohl pohybovat ve vesmíru, potřebuju nejmíň třicet zkušených pomocníků. Kdybych ho dokázal ovládat sám, dávno bych se vydal hledat příslušníky své rasy. Ne, s tímhle neodletíme."

„Můžeme se alespoň pokusit," naléhal Rhodan. .

„Víte dobře, jak si potrpím na práci. Právě proto mě nikdo nedonutí k nesmyslným činům."

Rhodan sklopil hlavu. Další naléhání nemělo smysl.

„Odpočineme si a něco pojíme," navrhl Kalak.

„A po jídle pro vás budu mít překvapení," prohlásil Gucky.

Major Don Redhorse bez zájmu hleděl na obraz volného prostoru na monitoru. Dostal rozkaz a splnil jej. Slyšel hlas plukovníka Ruda, který zněl úplně normálně.

Podvědomí Dona Redhorse sváděl? zoufalý boj o proniknutí na povrch, ale byl to marný boj. Na palubě ultrabojové lodí .se vždy regeneroval jeden z trpaslíků a uvolněné plyny byly prostřednictvím klimatizace rozptýleny tak, že-omámení posádky bylo nepřetržité.

Opět přišel hypnotický rozkaz. Redhorse nerozuměl jednotlivým slovům, ale chápal jejich smysl. Pospíšel si s vyplněním. Byl poslušný. Poslušný Indián. Ojedinělé záblesky :

vědomí nestačily k tomu, aby pravda vyplynula na povrch. Způsobovaly

jen, okamžiky nechuti a postaraly se o chvilkovou touhu zbavit se hypnotického vlivu.

'vytanuly mu vzpomínky na dávnou minulost, které se nějakým záhadným , způsobem vydělily z hlubin paměti | a útočily na jeho mysl. V okamžiku, kdy byl přesvědčený. Že mu to myslí rozumně, šlo o zážitky z pradávna, které se věrně a do nejmenších podrobností odehrávaly před jeho očima. K tomu ale docházelo jen tehdy, pokud se regenerovaný pohyboval někde v blízkosti a něčeho se dotýkal. Trpaslíci se stále něčeho dotýkali a všude zanechávali lepkavé otisky.

*pyšní se svým vítězstvím*, napadlo Dona Redhorse ve světlém okamžiku, 'hned se ale jeho myšlenky spletly. Byl mnohonásobně rozštěpenou osobností. Major Don Redhorse byl obětí cizí rasy a slepě vykonával rozkazy. Chtěl vyskočit a trpaslíky pobít. Byl blázen, který nezúčastněně dřepěl na svém kresle. Byl chlapec s tenkými údy a lesklýma očima, s jediným přáním, aby mohl letět daleko do vesmíru.

Po jeho rtech stékala kapka krve. Dotkl se rukou obličeje. Zatínal zuby tak, že si prokousl ret.

„Můj synu; jsi poslední svého lidu. Jsi náčelník. Vesmír je příliš nebezpečný..“

Obličej jako vyřezaný v kůži. Úzké rty, orlí nos, oči jako žhavé uhlíky. Obličej jeho...

Třetí páčka. V hangáru se pracuje. Stíhačky je třeba důkladně zakotvit, aby někoho nenapadlo utéct z paluby CRESTU III tak jako... :

Podvědomě naslouchal, jak jsou počítači zadávány souřadnice. Plukovník Rudo určí kurs.

Kam se ale letí?

\*\*\*

Bitzos stál za ohromným velitelem kulové lodi a přihlížel, jak ruce té bytosti ovládají přístroje. Regenerovaný ani na okamžik nezapochyboval o tom, že jeho rozkazy jsou vykonávány do Posledního detailu.

Převzetí lodi proběhlo přesně tak, jak

si to Bitzos představoval. Pravda, byly tu ztráty, ale s těmi se předem počítalo. Bitzos se nemohl dočkat, až přistanou na Olluře. Jistě se mu dostane triumfálního přijetí.

-Zatím přijal nové jméno a nechal se oslovovat Bitzos, Dobyvatel světů. Považoval to za ocenění svých zásluh.

Vždyť dokázal, že jeho lid vyniká nade všemi národy. Bez nejmenší námahy dobyli kulovou loď. Rychlost, kterou toto plavidlo vyvinulo, mu má" lem brala dech. S potěšením kladl nohy na hladkou podlahu. Jaký rozdíl proti pyramidové lodi!

Bitzos se rozhodl, že se nevrátí do své chýše, ale bude bydlet přímo v lodi. Ostatně nebude trvat dlouho a loď Odstartuje k dobytí dalších světů.

\*\*\*

Z jednoho hangáru v prstenci, obepínajícím CREST III, zmizela těsně před startem stíhačka. Major Redhorse příliš pozdě uzavřel příčku- Major si na to vzpomínal. Regenerovaní ale nepřikládali této události žádný význam a on sám na ni zapomněl ještě dříve, než se mohl na tento problém soustředit. Přesto se v hloubi jeho duše usídlil pocit jakési slabé naděje a vždy vyvanul, když chtěl projevit odpor.

Redhorse zahlédl koutkem oka pohyb. Vedle něj stál seržant Brazos Surtat. „Dal jsem si skleničku, majore," vykládal a musel se držet, aby neztratil rovnováhu, „ale její účinek je divný. Ležel jsem ve své kajutě... Co jsem měl dělat jinýho než pít? Ale čím víc piju, tím mám hlavu jasnější... Rozumíte tomu?"

Redhorse nerozuměl. Rád by mu pomohl, ale současně věděl, že musí regenerované před ním varovat. ; „Kde je Perry Rhodan?" ptal se Surfata.

„Mám divnej pocit, že tady něco neštymuje," svěřoval se s opileckou důvěrností.

Seržanta najednou obstoupilo dvacet .trpaslíků se zbraněmi v rukou.

„Ksaku, co to..." Rozmáchl se a deset útočníků odlétlo. „:, Pak práskl výstřel a na uniformě Brazose Surfata se objevila červená skvrna. , Výstup seržanta Brazose Surfata byl jediným rušivým momentem za letu ultrabojové lodi. Regenerovaní se postarali, aby se už nikdo nedostal k alkoholu. Střízliví poslouchali bez problémů.

10.

„Možnost přežití na cizím světě závisí především na délce života dané bytosti," řekl Kalak.

Rhodan s povzdechem vyprázdnil pohár nasládlé tekutiny. Kalak, s největší pravděpodobností poslední žijící příslušník svého národa, rád filozofoval. I Rhodanův život byl díky buněčnému aktivátoru neohraňčený, pokud jej ovšem někdo nezabije.

Nebylo snad jedno, zda bude v kosmodromu žít deset nebo deset tisíc let| Gucky, který po celou dobu mlčky seděl na svém místě, se zvedl a zeptá se Kalaka: „Máš ve svém podniku karotku?"

„Karotku?" Kosmický inženýr sebol škubl. Nemohl si zvyknout na myšobovy familiární způsoby. „Co to je?"

„Mrkev," vysvětloval Gucky. „Šťavnatá, křehoučká mrkev, právě vytažená ze záhonu."

Kalak bloudil očima po nesčetných konzervách, které tu měl pro svoje hosty. Podle všeho nechápal/že s nimi ně kdo může být nespokojený.

„Tvoje nenasytnost nezná mezí," pro hlásil Rhodan. „Jak můžeš právě teď myslet na mrkev?"

„Myslím na ni vždycky," ujistil jej myšob. „Ostatně naše postavení není tak zlé, abys musel dělat takové obličej."

„Hodláš nás teleportovat na vzdálenost pěti světelných měsíců?“

„Pojďte za mnou,“ vyzval Gucky svoje přátele.

„Chce vám ukázat malou lod', kterou zachránil před startem bitevního plavidla,“ prozradil Kalak.

Gucky ztuhl. „Ty to víš?“

„Vím vše, co se děje na kosmodromu.“! Gucky zlostně dupl. „Zkázil jsi mil překvapení. Chtěl jsem tady ty dva veselé chlapíky ještě chvíli potrápit.“ i Když po něm jeden z těch veselých' chlapíků hmátl, aby mu nařezal, Gucky se spasil skokem stranou. Okamžitě napráhl pracku a žaloval: „Pořád jste všichni proti mně! Co byste si beze mě počali? Jsem stěžejní bod Solárního impéria.“

„Mně je špatně,“ oznámil Atlan. „Raději strávím zbytek života v tady kosmodromu, než bych měl zůstat jedinou vteřinu v přítomnosti toho kosmického hochštaplera.“

„Vyprošuji si podobné urážky,“ vypískl Gucky a když po něm tentokrát sáhli oba, zvedl se a kroužil nad jejich hlavami.

„Pojď dolů, maličký,“ řekl konečně Rhodan, „a doveď nás ke stíhačce.“

O dvacet minut později stanuly čtyři tak rozdílné bytosti před stíhačkou, se kterou Gucky odlétl z CRESTU III. Stroj měl označení MJ-C23.

„Měli bychom plavidlo pojmenovat,“ prohlásil Atlan. „Gucky si zaslouží je pokřtít.“

„Přenechám tuto čest Kalakovi,“ řekl zdvořile Gucky.

Kosmický inženýr přistoupil k MJ-C23.

„Bude se jmenovat Kildering,“ řekl. „Protože přepraví Kilderinga.“

\*\*\*

Kalak rozpráhl ruce a zadržel svoje tři spolence.

„Nesmíte jít dál. Jen majiteli kosmodromu je dovoleno vstoupit do místnosti kde je přechováván Kildering.“

„Myslel jsem, že jste jedinou živou

bytostí v této kosmodromu,“ řekl Atlan. „Kdo je Kildering?“

„Co je Kildering?“ zeptal se Rhodan.

„Kildering je posvátný nástroj,“ mumlal Kalak. „Smí být použit jen v případě krajní nouze.“

V uctivém předklonu kráčel ke vchodu vedlejší místnosti. Chvíli to trvalo, než rozsvítil a ukázalo se, že v místnosti je jediný podstavec a na něm bednička.

Rhodan očekával daleko působivější univerzální přístroj. Tato dřevěná, bedna byla vším jiným než imponujícím předmětem.

Viděli, jak se Kalak blíží k podstavci, jak se tři metry před ním zastavil a zaujal pokornou pózu.

Netrpělivě čekali, až se Kalak opět pohne a kosmický inženýr konečně došel k bedničce a opatrně se dotkl hrubě opracovaného dřeva. Ať už bylo

uvnitř cokoliv, těžké to rozhodně nebylo. Kalak došel ke svým Společníkům a Rhodan se zeptal:

„Kdy tu věc otevřete a my ji uvidíme?“

„Posvátný nástroj je určený jen pro kosmické inženýry. Žádný cizinec se jej nesmí dotknout.“

„Co se nyní má stát?“ zeptal se prakticky uvažující Atlan.

„Ondeseme posvátný nástroj na palubu Kilderinga,“ odpověděl Kalak, ale když se Atlan sehnul k bedničce, odstrčil jej. Nestrpěl, aby mu kdokoliv pomáhal.

Rhodan se posadil do křesla prvního pilota. „Asi nevíte, že se jedná o dvoumístnou stíhačku,“ řekl Kalakovi.

Kalakova kombinéza z umělé hmoty zaskřípěla, jak se Veslař otočil: „Můžete mít jen obojí. Mě a Kilderinga. Žádný z nás nemůže samotný zůstat na palubě.“

„Vy jste nenahraditelný,“ řekl Rhodan. „O Kilderingovi nevím nic, ale ten zaujímá jen docela malé místo. Pro vás i Guckyho připravíme nouzová sedadla.“

Kalak se posadil na bedničku. „Já budu tady,“ řekl.

Rhodan vycítil, že si chce své místo uhájít za všech okolností.

„Budiž,“ řekl.

Rhodan a Atlan se pustili do důkladné prohlídky plavidla. V žádném případě nechtěli odstartovat s defektním strojem.

Inspekce dopadla k jejich naprosté spokojenosti.

„Jak to bude se skafandry?“ zeptal se Rhodan Kalaka. „Jak dlouho by vám trvalo zhotovení nových?“

„Třicet až čtyřicet hodin.“

Tak dlouho nemohli Čekat. Bylo nutné letět na Olluru a pokud se přesvědčí, že CRESTU III nehrozí žádné nebezpečí, mohli se klidně vrátit a nechat si zhotovit nové oděvy.

Kalak i s Kilderingem na okamžik zmizel, a když se vrátil, nesl si svůj ochranný oděv. Přitom ale ani na okamžik nespouštěl z bedničky oči. Rhodan, který byl dobrý pozorovatel, si všiml, že kosmický inženýr tu a tam bedničku hladí.

Rhodan si zavolal mysoba. „Můžeš mi říct, kolik regenerovaných žije na Ollure?“

„Z obsahu jejich vědomí jsem vyčetl, že těch trpaslíků je jen deset tisíc,“ odpověděl Gucky. „Buněčná regenerace je chrání před vymřením, i když se přirozeně nemnoží.“

*Jednou, říkal si Rhodan, za nějaký čas, vymřou i oni.*

Ale život rasy regenerovaných byl Rhodanovou nejmenší starostí. Musel nyní učinit vše, aby znovu získal CREST lil. Bez ultrabojové lodi byl v

Andromedě ztracený.

Po hodině příprav dal povel ke startu.

Nejmenší vesmírné plavidlo mělo nejpodivnější posádku, jaká kdy řídila kteroukoliv loď.

Na místě prvního pilota seděl Pozemšťan, Arkonidan Atlan seděl na druhém a kontroloval přístroje. Třetím pasažérem byl myšob Gucky, dřepěl u stěny a neustále si stěžoval na nepohodlí.

Za křesly sedel na dřevěné bedničce Veslař Kalak. Nemluvil a chvílemi si přihladil vous.

A uvnitř bedničky spočíval Kildering, posvátný nástroj kosmického inženýra.